

DE STER

Nr. 11 · November 1968 · 68e Jaargang

Dutch
November 1968

Een inspirerende boodschap

VAN HOWARD W. HUNTER van de Raad der Twaalven

Ware christenen moeten begrijpen dat het Evangelie van Jezus Christus niet alleen maar een kwestie van geloof is; het is een plan voor actie. Zijn Evangelie is een Evangelie van imperatieven en is in wezen een oproep tot werken. Hij zei niet: „bekijk” Mijn Evangelie maar eens. Hij zei: „leef ernaar”. Hij zei niet: „let eens op hoe prachtig het is opgebouwd en op die beeldspraak”; Hij zei: „ga, doe iets, kijk, voel, geef, geloof!” Het Evangelie van Jezus Christus staat vol met imperatieven, woorden die de mens dringend, ja dwingend oproepen om zichzelf geheel in te zetten en tot daden te komen.

Er wordt nooit iets bereikt — op welk gebied ook — indien men geen vast doel voor ogen heeft. Er moet een reden zijn voor je werken en wat je doet moet zin hebben. Daarom is ons het plan van zaligheid en vooruitgang gegeven. Omdat het Evangelie een doel is op lange termijn — ja zelfs tot in eeuwigheid — moeten wij het verdelen in korte, voor de hand liggende oogmerken die wij vandaag of morgen of overmorgen kunnen bereiken.

Het Evangelie zegt ons hoe wij moeten leven. Het is praktisch, duidelijk en eenvoudig. Het is een Evangelie voor actie, zelfs bij de gewone dagelijkse dingen die de kunst van leven uitmaken.

INHOUD

De verleidingen in het leven Door President David O. McKay	351
Vraaggesprek met George Romney over politiek	354
Eerbied — Door bisschop John H. Vandenberg	357

Zusters Hulpvereniging

Advies voor vrouwen — Door Emma Ray Riggs McKay	359
De bevolkingsexplosie — Door Ouderling Spencer W. Kimball	360

Zondagsschool

Het voorbereiden van zielen op de onsterfelijkheid — De ver- antwoordelijkheid van de lera- res — Door president David O. McKay	361
Avondmaalsteksten voor november	362

„Hoe op verstandige manier over te dragen” Door Ezra Taft Benson	363
--	-----

Voor de jeugd van de Kerk

Met welke maat? — Door Virginia Maugham Kammeyer	366
Kun je het zien — Door John A. Peart	370

OOV

Een bekend schrijver over godsdiensten ontdekt hoe het mormonisme de jeugd in haar greep houdt . . . door de OOV	371
---	-----

Genealogie

Het Indexbureau van de tempelarchieven	373
---	-----

De kleine Ster

Jean en de véloupède — Door Christopher Flint	73
Kurken drijvertjes	76
Het geheim van de vlinder- bandiet. Door Murray T. Pringle	77

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

November 1968 · Nr. 11
68e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementenprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

De verleidingen in het leven

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

De mens werd op aarde geplaatst om in geloof te wandelen. De sterfelijkheid moet een tijd van proefneming zijn. De proef nemen is niet hetzelfde als zwichten voor de verleiding, ofschoon verleiding ontegenzeggelijk deel uitmaakt van ons leven hier op aarde.

De Heiland gaf ons het grootste voorbeeld ter wereld, en alle mensen, in het bijzonder de leden van de Kerk, dienen Hem steeds als hun ideaal in gedachte te hebben. Kort nadat de Heiland was gedoopt, werd Hij weggeleid naar de berg die bekend staat als de berg der Verleiding. Ik weet niet of de plaats waar Hij stond dezelfde was waar Hij 40 dagen lang had gevast, maar het was op een berg dat de verleider tot Hem kwam, zoals de Schriften ons vertellen; en, zoals de verleider altijd doet, trof hij de Heiland in hetgeen naar hij dacht diens zwakste punt was.

Omdat de Heiland gevast had, dacht de verleider dat Hij wel honger zou hebben. De eerste verleiding begon, zoals u zich zult herinneren, met deze woorden: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen broden worden.“ (Er is een steen in die streek, die enigszins lijkt op een Joods tarwebrood, dus dat moet de verleiding nog groter hebben gemaakt.)

Het antwoord van Christus luidde: „Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.“

De volgende verleiding was een beroep op de ijdelheid: „Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts (van de tinne des tempels), want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot.“

En het antwoord van de Heiland was: „Gij zult den Heere, Uw God, niet verzoeken.“ (Mattheüs 4:3-7.)

Satan had de heilige Schrift aangehaald in een poging om op dit punt te winnen. Bedenk hoe Shakespeare Antonio in De Koopman van Venetië laat zeggen:

„De duivel zelf beroept zich op de schrift.
Een boze ziel, die heilige woorden aanhaalt,
Is als een schurk met glimlachend gelaat;
Een schone appel, in het hart verrot;
O, valsheid is zo schoon van uiterlijk!“

(eerste bedrijf, derde toneel)

De derde verleiding was de liefde voor rijkdom en macht; de verleider nam Jezus mee naar een hoge berg en toonde Hem de dingen van de wereld en hun heerlijkheid, zeggende: „Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden.“

Zich oprichtend in de majesteit van Zijn goddelijkheid zei Jezus: „Ga weg achter mij, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.“

Toen sloop de duivel weg, en er wordt ons verteld dat engelen kwamen en de Heer dienden. (Mattheüs 4:9-11.)

Dat is het verhaal. Het punt waarop Satan zal trachten u te verleiden, u voor zich te winnen, is uw grootste zwakheid, en als u zichzelf zwak hebt gemaakt, zal hij die zwakheid nog vergroten. Weersta hem, en u zult in kracht toenemen. Indien hij u op een andere wijze in verzoeking brengt, weersta hem dan opnieuw, en hij zal zwakker worden. U zult daarentegen sterker worden, totdat u, ongeacht de omgeving waarin u zich bevindt, zult kunnen zeggen: „Ga weg van mij, satan, want er is geschreven: Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen.“ (Lukas 4:8.)

Waar komen de verleidingen heden ten dage? Ze komen op ons af in onze gezellige bijeenkomsten, in onze politiek, in onze zakelijke relaties en in onze werkkring. De verleiding komt vaak wanneer wij denken dat niemand ons gadeslaat; maar gewoonlijk is er wel iemand die ons gadeslaat, en die persoon zal waarschijnlijk snel oordelen als hij ons ziet zwichten — niet alleen over ons, maar ook over de zaak die wij voorstaan. Wij zullen wellicht nimmer een betere gelegenheid krijgen om de Kerk te verdedigen dan door eenvoudigweg in stilte te weigeren voor verleiding te zwichten.

Wanneer die zachte stem van het geweten oproept tot een taak, hoe onbelangrijk die ook moge schijnen en hoewel het verichten ervan aan niemand behalve de persoon zelf en God bekend is, zal hij die er gehoor aan geeft kracht naar werken ontvangen. Verleiding komt vaak op dezelfde onopvallende wijze. Misschien zal het zwichten ervoor aan niemand bekend zijn behalve aan de betrokken persoon en zijn God, maar als hij inderdaad toegeeft, wordt hij naar evenredigheid verzwakt en bezoedeld door het kwaad van de wereld.

Bedenk dat u niet met de duivel kunt spelen. Weersta de verleiding, verzet u tegen Satan en hij zal van u vlieden.

De woorden „Blijdschap is een bijprodukt van dienstbetoon" zou men wel de levensleus van William Critchlow jr. kunnen noemen. Hij was zelf een blijmoedig mens en zijn levenslust straalde allen tegen die hem kenden en zijn invloed ondergingen. Zijn ogen lachten voortdurend en hij stond altijd klaar met een bemoeidigend woord voor vriend en vreemde en een warme glimlach voor allen.

De blijdschap van ouderling Critchlow kwam doordat hij ten volle de beginselen van het Evangelie naleefde. In een toespraak tijdens een algemene conferentie zei hij dat heiligen der laatste dagen bepaalde eigenschappen gemeen hadden. Vriendelijkheid is er een van, nederigheid is er ook een en de gastvrijheid van hun leiders is weer een andere en die heb ik veel genoten.

Hoogtepunten in het leven van ouderling Critchlow:
 21 Augustus 1892:
 geboren in Brigham City (Utah), als zoon van William J. en Anna Critchlow-Gregerson.
 20 Augustus 1924:
 huwde Anna Maria Taylor in de tempel te Salt Lake City.
 7 December 1941:
 ondersteund als eerste president van de Ring South Ogden.
 16 Oktober 1958:
 aangesteld als assistent van de Raad der Twaalven.
 29 Augustus 1968:
 overleden in Ogden (Utah), in de ouderdom van 76 jaar.

Ouderling William J. Critchlow jr. 1892-1968

Maar de voornaamste eigenschap is naar ik meen blijmoedigheid; die straalt letterlijk van hun gelaat af. Zij schijnen al hun zorgen en problemen thuis te hebben gelaten. Blijkbaar zijn zij naar de conferentie gegaan om er te feesten, geestelijk gesproken natuurlijk en zij schijnen blij te zijn hun toewijding te kunnen tonen.

„Zij moeten wel blij zijn. Zij moeten wel het blijmoedigste volk in de wereld zijn, omdat zij de wet van blijmoedigheid van onze Vader naleven.“

De bron van blijdschap — dienstvaardigheid jegens God en de mens — was diep in ouderling Critchlow verankerend. Zijn ganse leven door diende hij anderen; voor hem was het niet genoeg alleen maar tot een organisatie te behoren. Hij was een geboren leider en zeer verantwoordelijke posities werden hem toevertrouwd. Daar legde hij zijn hart, zijn energie en enthousiasme in: als president van de groep studenten van het Weber State College, als president van de oud-studenten, handels-

gemaaktigde, als hospitaalregent, als padvindersleider, als voorzitter van de Kamer van Koophandel, enz.

Maar zijn eerste liefde was de Kerk van Christus en ook hier diende hij goed en trouw, maakte hij iets groots van elke roeping: als organist in priesterschapsvergaderingen toen hij 12 jaar oud was, als leraar in de priesterschapsquorums en hulporganisaties, als OOV-functionaris in wijk en ring, als zondagsschoolsuperintendent van zijn wijk, als lid van de hoge raad, als ringpresident en als Algemene Autoriteit. Hij legde ten aanzien van de goddelijkheid van de Zaligmaker, de echtheid van het Boek van Mormon en van de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith tegen lid en niet-lid vurig getuigenis af.

In al zijn eigen handelingen en in zijn omgang met de heiligen was ouderling Critchlow zeer nauwgezet in dingen die juist en gepast waren. Hij aarzelde niet de aandacht te vestigen op plaatsen waar de heiligen naar zijn oordeel berispt moesten

worden. Hij deed dat echter met goedheid en liefde en stelde altijd als voorbeeld de geest van het priesterschap dat hij zo fier droeg, voorop.

Als geliefd en begaafd spreker had ouderling Critchlow gevoel voor toneel. Zijn toespraken waren vol verhalen die de beginselen van het Evangelie doeltreffend deden leven. De jongeren vooral hoorden hem graag spreken. Het was niet ongevoel in een ringconferentie wanneer woelige kinderen en rusteloze tieners rechtop gingen zitten en aandachtig luisterden wanneer hij aan 't woord kwam. Naast het Evangelie kwam het gezin van ouderling Critchlow op de eerste plaats in zijn leven. Hij vermaande elke priesterschapsdrager die tot een leiderspositie was geroepen: „Uw eerste verplichting is jegens uw gezin — daarna jegens uw roeping.“ Wanneer hij zendingen aanstelde, zei hij tot hen: „Schrijf uw ouders dikwijls, minstens eens per week, en vertel hun dat je veel van hen houdt en hen erg waardeert.“

wordt vervolgd op blz 356

Vraag-

gesprek met George Romney over politiek

Slechts weinige heiligen der laatste dagen hebben zozeer in de publieke belangstelling gestaan als gouverneur George Romney van Michigan. Hij is nu in zijn derde ambtsperiode als gouverneur. Hij was vroeger presidentcommissaris van American Motors en in die functie een baanbreker bij de revolutionaire overgang naar het bouwen van kleinere auto's in Amerika; hij was ook president van de ring in Detroit. In het begin van dit jaar was hij kandidaat voor de republikeinse nominatie voor het presidentschap van de Verenigde Staten. Minder bekend, maar even belangrijk, zijn de vele uren van door hem verleende diensten op menslievend terrein en de vele hem daarvoor toegekende onderscheidingen. Zijn ideeën omtrent de verantwoordelijkheden in verband met de rechten en plichten van burgers moeten wel zeer de aandacht waard zijn.

Vraag: Hoe beoordelen naar uw mening buitenstaanders tegenwoordig de leden van de Kerk?

Antwoord: Ik heb geconstateerd dat de meeste mensen die buiten het gebied van de westelijke christelijke beschaving wonen, weinig of niets van de Kerk weten. In het algemeen meen ik, dat heiligen der laatste dagen door de mensen als vlijtig en eerlijk worden beschouwd. Veel mensen koesteren bewondering voor de leden van de Kerk — en voor de Kerk zelf — voor de wijze waarop wij voor onze armen en invaliden zorgen en voor onze praktische programma's voor het verlenen van steun, met handhaving van de persoonlijke waardigheid en onafhankelijkheid.

Wat de negatieve zijde betreft, constateer ik dat veel mensen er niet zeker van zijn of wij christenen zijn of niet. Zij hebben geen duidelijke voorstelling van onze beginselen en ons geloof. En in de laatste tijd vragen vele mensen zich af of wij kwezels en rassenhaters zijn, en of wij — meer in het bijzonder — negers als minderwaardige mensen beschouwen — minderwaardig in hun relatie tot andere mensen en minderwaardig in hun relatie tot God.

Ik ontvang vaak brieven van leden van de Kerk, en een van de dingen die mij verontrusten, is het aantal brieven met kinderachtige vragen betreffende zaken die blijk geven van kwezelarij. Ik hoop dat de afzenders van deze brieven slechts een zeer kleine minderheid van de leden van onze Kerk vormen; maar zij zijn toch in zekere mate een aanduiding van bekrompenheid. In het algemeen gesproken, hebben mensen die leden van de Kerk hebben gekend, een gunstige mening over hen. Maar ik geloof toch dat wij ertoe neigen aan te nemen dat de mensen meer van ons afweten dan het geval is.

Vraag: Wat is naar uw mening het dringendste probleem waartegenover de wereld staat?

Antwoord: Te weinig geloof in God en onze medemens. Dit openbaart zich in een gebrek aan discipline, zedenbederf, minder goed gezinsleven, een vermindering van het persoonlijke verantwoordelijkheidsgevoel, en de groeiende opvatting dat de wereld maar voor iemand moet zorgen en dat men iets voor niets kan krijgen. Deze achteruitgang in de geestesgesteldheid draagt ook bij tot de geest van rassenhaat die, naar mijn mening een van de grootste problemen in de tegenwoordige wereld is.

Vraag: Wat zijn naar uw mening de plichten van heiligen der laatste dagen ten aanzien van de maatschappij?

Antwoord: Een mens kan zijn geestelijk leven niet gescheiden houden van zijn sociaal, politiek en economisch leven en vrij blijven. Bijgevolg dienen heiligen der laatste dagen, meer dan alle andere mensen, te begrijpen dat hun geestelijke opvattingen hun de plicht opleggen zich meer met sociale, politieke en economische activiteiten bezig te houden dan zij zouden doen indien zij niet die bepaalde godsdienstige overtuigingen hadden.

Jammer genoeg neigen sommige leden van de Kerk ertoe te denken, dat, aangezien de Kerk op een groot deel van hun tijd en werk beslag legt, zij hun burgerplichten kunnen veronachtzamen. Dit is een van de redenen waarom het belangrijk is dat zoveel leden van de Kerk als mogelijk is aan kerkelijke activiteiten deelnemen; dan wordt niemand overbelast. Indien men zijn verschillende verantwoordelijkheden overweegt, dan komen de Kerk en het gezin het eerst. De Kerk is er om ons in staat te stellen een goed en gezond gezinsleven te hebben — maar alleen ondergeschikt aan onze Kerk en gezinsleven is onze verantwoordelijkheid ons bezig te houden met het vervullen van onze burgerplichten.

Vraag: Sommige mensen — onder wie heiligen der laatste dagen — hebben politiek gelijk gesteld met een minderwaardige activiteit voor mensen die iets te betekenen hebben en zij hebben zich niet met politiek ingelaten. Wat denkt u van deze opvatting?

Antwoord: Politieke activiteit is alleen minderwaardig wanneer waardegeen nalaten daaraan deel te nemen en leden van de Kerk, met hun hoge beginselen, zijn het soort mensen die behoren deel te nemen ten einde onwaardige politieke praktijken uit te bannen.

Vraag: Hoe handelt men met politieke vraagstukken die wel eens in strijd kunnen zijn met beginselen van het Evangelie?

Antwoord: Ik ken in het leven absoluut niets dat volmaakt is. Indien er politieke praktijken bestaan die niet zo zuiver zijn als het behoort, kan iemand die in het politieke leven gaat, van zijn positie gebruik maken om meer vertrouwen in betere methoden te wekken. Maar dat dient hij te doen in al zijn activiteiten — zakelijke, sociale, en zelfs die van de Kerk. Ik ken geen praktijken die onafscheidelijk aan politiek zijn verbonden, die in strijd zijn met beginselen van het Evangelie.

Een van de punten die ik met nadruk naar voren zou willen brengen is dit: Ik ben van mening dat leden van de Kerk die ervaring hebben opgedaan in de priesterschapsquorums en hulporganisaties van de Kerk, zeer bekwaam zijn in het uitoefenen van gezag en in organisatorische werkwijzen die de beste resultaten verzekeren op ieder terrein, waaronder ook politieke activiteiten. Ik vind dat het moeilijkste gereedschap dat mensen gebruiken, gezag is. En ik ken geen enkele andere groep mensen, die over een betere openbaring en betere leiding en betere ervaring beschikken dan heiligen der laatste dagen.

Vraag: Kan, te oordelen naar uw ervaring, een heilige der laatste dagen zich op zijn gemak voelen en anderen op hun gemak stellen in sociale en politieke opzichten zonder de normen van zijn Kerk te schaden?

Antwoord: Ja, dat kan hij. Er is geen twijfel aan of een tactvol persoon kan dat. De meeste mensen voelen respect voor personen die in overeenstemming met hun geloof leven. Natuurlijk zijn er altijd uitzonderingen. Maar ik heb dit geconstateerd: de mensen hebben een hekel aan leden van de Kerk die een houding aannemen van „ik ben beter dan jij” en aan hen die niet-leden van de Kerk willen beoordelen naar hun eigen kerkelijke normen. Er zijn ten slotte veel dingen die wij zedelijk of onzedelijk vinden, die voor niet-leden niet zedelijk of onzedelijk zijn. Veel dingen die voor ons een kwestie van overtuiging zijn, zijn geen kwestie van overtuiging voor anderen. Naar mijn mening zullen leden van de Kerk in het maatschappelijk verkeer moeilijkheden ondervinden wanneer zij anderen proberen te beoordelen naar de normen die zij voor zichzelf aanleggen.

Toen ik naar Detroit ging, zeiden veel mensen in Washington tegen mij: „Hoe denk je vooruit te kunnen komen in de automobiellindustrie met die whisky drin-

kende en sigaren kauwende fabrikanten?” Wel, ik had er helemaal geen moeite mee om in die industrie vooruit te komen, maar ik moest aantonen dat ik geschikt en bekwaam was om met andere mensen samen te werken en met hen om te gaan zonder dat zij zich minder op hun gemak gingen voelen. Men voorspelde hetzelfde toen ik in de politiek ging en vele van de brieven die ik van leden van de Kerk heb ontvangen, waren zeer kritisch over onbelangrijke dingen, dingen die niets met beginselen van de Kerk te maken hadden. Ik heb ervaren dat de mensen met wie ik omga, even tevreden zijn wanneer ik tomatensap of limonade drink, als wanneer ik hetzelfde zou drinken als zij. Zij voelen zich daardoor in geen enkel opzicht beledigd.

Vraag: Bent u wel eens gedurende een campagne of in uw politieke carrière in verlegenheid gebracht door het optreden van uw geloofsgenoten of door het door hen ingenomen standpunt?

Antwoord: Het is slechts zelden voorgekomen dat ik in verlegenheid ben gebracht door de houding of het gedrag van individuele leden. Zij zijn ongetwijfeld in het algemeen zeer hulpvaardig geweest, en in de door mij bijgewoonde politieke vergaderingen waar leden van de Kerk aanwezig waren, hebben zij zich in het algemeen zeer goed gedragen. Het is wel voorgekomen dat leden van de Kerk — zelfs bij hen thuis — enigszins geringschattend over een der aanwezigen spraken als een niet-lied of als niet behorend tot onze groep. Maar ik geloof dat het moeilijkste probleem dat ik in de politiek ben tegengekomen het gevolg is van de onzekerheid die er bij niet-leden bestaat ten aanzien van ons standpunt in de rassenkwestie. Er schijnt inderdaad twijfel te bestaan omtrent de vraag of wij werkelijk menen dat negers en alle anderen recht hebben op volledig burgerschap.

Vraag: Wat is uw antwoord op die vraag?

Antwoord: Ik wijs er op dat het standpunt van de Kerk is zoals het door het Eerste Presidentschap is weergegeven, namelijk dat wij geloven in de Onafhankelijkheidsverklaring en in de grondwet van de Verenigde Staten en dat alle mensen recht hebben op volledig burgerschap. Ik vraag de mensen naar mijn verleden te kijken en te zien wat ik gedaan heb om een einde te maken aan sociale onrechtvaardigheden en rassendiscriminatie. En ik wijs erop dat men iemand moet beoordelen op grond van zijn daden en niet op grond van indrukken die anderen van hem hebben. Ik heb geweigerd in een discussie omtrent de kerkelijke leer te worden betrokken, omdat men naar mijn mening niet over leerstellingen van onze Kerk kan discussiëren zonder te spreken over voortbestaan, het leven na dit leven, en al onze overtuigingen die de mensen misschien zouden doen begrijpen dat wij inderdaad geen rassenscheid maken. Zodra men daarmee begint, brengt men godsdienstige argumenten in openbare aangelegenheden en wij geloven niet dat dat goed is. Naar onze mening moet de scheiding tussen Kerk en Staat gehandhaafd blijven.

Vraag: Heeft naar uw mening de openbaring betreffende de mannen die waren bestemd om de grondwet van de Verenigde Staten tot stand te brengen (Leer en Verbonden 101:77, 80) bij sommige mensen aanleiding gegeven tot het misverstand dat het niet mogelijk zou zijn wijzigingen in de grondwet aan te brengen?

Antwoord: Ik ben van mening dat indien de leden van de Kerk die openbaring in die zin interpreteren, dat het niet mogelijk zou zijn geweest de grondwet te wijzigen, zij de openbaring onjuist uitleggen, omdat een van de dingen die de grondwet tot zulk een belangrijk document maken de bepaling is, dat zij gewijzigd kan worden indien een verandering nodig is — en een verandering is nodig. Maar de procedure voor het aanbrengen van wijzigingen is in de grondwet vastgelegd, en dit was ongetwijfeld een belangrijk deel van de inspiratie van de grondleggers.

Zij zagen in dat voor een aanpassing aan veranderende omstandigheden het nodig zou zijn wijzigingen aan te brengen. Het is zeer zeker in deze dagen, nu wij tegenover wijdverspreide problemen van een nieuwe aard staan, volkomen duidelijk dat er geen twijfel aan mag bestaan dat veranderingen kunnen worden aangebracht om een eind te maken aan onbillikheden en onrechtvaardigheden. Maar het feit dat op ordelijke en vreedzame wijze veranderingen kunnen komen en daarin in de grondwet is voorzien, is een van de belangrijkste redenen waarom wij volhouden dat niemand het recht heeft in strijd met de wet te handelen.

Vraag: Hoe zoudt u het probleem van sociale onrust in Amerika willen oplossen?

Antwoord: In het kort gezegd, er kan geen sociale orde zijn zonder sociale gerechtigheid. Wij moeten met-terdaad aantonen dat wij sociale gerechtigheid voor allen kunnen bereiken door middel van ordelijke en vreedzame verandering.

Gelovend, zoals wij doen, in het letterlijke vaderschap van God en in de broederschap van mensen van alle rassen en huidskleur, behoren wij de leiding te nemen in de strijd voor sociale gerechtigheid en sociale orde. Geen Amerikaan heeft het recht de wet te overtreden. Maar evenmin hebben wij het recht op grond van ras of huidskleur menselijke waardigheid, volle burgerrechten, gelijke rechten en mogelijkheden aan anderen te onthouden.

Zoals in de eerste tijd van de Kerk haar leden in de voorste geleederen stredden om de slavernij af te schaffen, zo dienen wij nu in de voorste geleederen te strijden voor het handhaven van wet en orde, en om aan sociale onrechtvaardigheden en een tweed uurgerschap voor negers en anderen een eind te maken. Ongetwijfeld zijn er revolutionaire elementen die van de huidige sociale onrust gebruik trachten te maken, maar al te veel gevaar zullen die pogingen niet opleveren, tenzij de negers in het algemeen de hoop opgeven om spoedig als volslagen burgers ten volle te kunnen delen in de „droom“ der Amerikanen.

Wij moeten niet vergeten wat Jezus heeft gezegd: „Voor zoveel gij dit een van deze Mijne broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.“ (Mattheüs 25:40) of wat het Boek van Mormon ons zegt: „... de Heer doet niets, wat de mensenkinderen niet duidelijk is; Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid, en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte, of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; en de heiden is Hij indachtig; en allen, zowel Jood als niet-Jood, zijn gelijk voor God.“ (II Nephi 26:33.)

Vraag: Hebt u uw politieke leven bevredigend en vruchtbaar gevonden?

Antwoord: Ik vind het geweldig bevredigend en vruchtbaar. Het is zeer hard werken, maar het heeft mijn gehele leven een grotere omvang gegeven. Het heeft mij meer bewust gemaakt van de problemen in ons land en in de wereld. Het heeft mij beter doen waarden welke offers gebracht worden door de mensen die zich aan het dienen van de publieke zaak wijden, die politieke campagnes moeten voeren, en die in werkelijkheid bijna publiek eigendom worden. Maar dergelijke offers zijn de moeite waard door de voldoening die men krijgt door het dienen van het algemeen belang.

Ten slotte wil ik hier nog bij aantekenen dat ik meen dat wij meer de nadruk moeten leggen op de belangrijkheid van het geloof, de opvoeding, arbeid, en onderlinge samenwerking, en dat leden van de Kerk het belang van deze dingen in het openbare leven naar voren kunnen brengen. Want weet u, het is niet zo belangrijk dat wij volledig slagen in alles hetgeen wij voor de publieke zaak als ook in de politiek ondernemen, als het is dat wij doen wat wij kunnen. Iemand heeft naar waarheid gezegd: „Iedere arbeid heeft zijn invloed, en iedere daad werpt ten slotte haar gewicht in de schaal. Het doet er weinig toe of onze ogen de overwinning zien of dat wij in het midden van de strijd sterven.“ ○

vervolg van blz 353

Hij en zuster Chritchlow droegen elkander een warm hart toe en hadden grote liefde en respect voor elkander, hetgeen door heiligen in de gehele wereld direct werd opgemerkt, wanneer zij hem op zijn vele reizen vergezelden. Hij verheugde zich over de successen en prestaties van zijn twee zoons, zijn dochter en van zijn 15 kleinkinderen.

Hij hield van alle kinderen en ging op een speciale manier met hen om. De grootste hulde die hem kon worden gebracht was tijdens zijn begrafenisdienst, toen 210 jeugdwerkkinderen van de Ring Weber Heights, allen in 't wit gekleed, rustig en eerbiedig in een dienst van 90 minuten bleven zitten, daarna opstonden en een van zijn geliefde liederen zongen „Ik ben een kind van God.“ Terwijl de lieve stemmen zachtjes door de Tabernakel klonken, moet men wel hebben gevoeld dat hier inderdaad de woorden door president N. Eldon Tanner als hulde aan overlering Critchlow gesproken, hun bevestiging kregen: „Zijn leven was zijn boodschap voor de wereld.“

De presiderende bisschop
spreekt tot de jeugd over

E E R B I E D

DOOR BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG

Toen in de oudheid Israël en Syrië in oorlog waren, scheen het de Syriërs toe dat, hoe geheim ze hun plannen ook probeerden te houden, Israël altijd daarop voorbereid was. Dit werd zo erg dat de Syriërs een van hun militaire commandanten ervan gingen verdenken dat hij hun plannen verraadde. De Bijbel zegt hierover: „Toen werd het hart des konings van Syrië onstuimig over deze handel; en hij riep zijn knechten, en zeide tot hen: Zult gij mij dan niet te kennen geven wie van de onzen zij voor den koning van Israël?”

„En een van zijn knechten zeide: Neen, mijn heer koning! Maar Elia, de profeet, die in Israël is, geeft den koning van Israël te kennen de woorden, die gij in uw binnenste slaapkamer spreekt.” (II Koningen 6:11-12.)

Het Syrische leger rukte onmiddelijk op naar Dothan, in welke plaats de profeet Elisa woonde. Gedurende de nacht omsingelden zij de stad.

De dienaar van Elisa, een jongeman, Gehazi geheten, stond vroeg op, en toen hij naar buiten keek, schrok hij van wat hij zag. Hij wekte Elisa en riep angstig: „Ach, mijn heer, hoe zullen wij doen?” Elisa keek en antwoordde op rustige toon: „Vrees niet; want die bij ons zijn,

zijn meer, dan die bij hen zijn.” Daarna, ziende dat Gehazi hem niet begreep, bad Elisa: „Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie: En de Heere opende de ogen van den jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagenen...” (II Koningen 6:15-17.)

Soms zijn wij gelijk Gehazi en kunnen dan de geestelijke kracht en betekenis van het Evangelie niet begrijpen. Het is belangrijk dat, wanneer wij ouder worden, onze ogen geopend worden, opdat wij de diepe geestelijke belangrijkheid van het Evangelie kunnen zien. Door dit tekort aan geestelijk inzicht hebben sommige jonge mensen te weinig respect voor de geestelijke dingen in het leven. Wat is deze eigenschap van eerbied waarvoor geestelijk inzicht en begrip vereist zijn?

President McKay heeft over eerbied gesproken als „diep respect, vermengd met liefde”. Verder zei hij:

„Eerbied voor God en gewijde dingen is het hoofdkenmerk van een grote ziel. Kleine mensen mogen succes hebben, maar zij kunnen nooit groot worden. Een groot man heeft eerbied. Hij heeft eerbied voor de Godheid, hij heeft eerbied voor alle dingen die aan de Godheid verwant

zijn; en het grote probleem waar tegenover de wereld tegenwoordig staat, is de houding tegenover God, Zijn Zoon en het Evangelie van Jezus Christus.” (Pathways to Happiness, p. 261.)

Deze woorden van onze profeet leren ons een goede les. Indien iedere jongeman en jonge vrouw in de Kerk deze verklaring kracht zouden bijzetten door ze in hun dagelijks leven toe te passen, zou hun dit grote kracht verlenen.

In een voor de vuist weg gehouden rede ter gelegenheid van zijn installatie als Lord Rector van de Universiteit van Edinburg, sprak Thomas Carlyle over enige diepe gedachten uit een boek van Goethe, Wilhelm Meisters Reizen. Deze gedachten onderstrepen het grote belang van eerbied:

„Drie van de wijste mannen . . . in de wereld”, zei hij, „zijn bijeengekomen om te spreken over en het bestuur te vormen van en toezicht te houden op de taak die alle andere in belangrijkheid overtreft — namelijk die van het vormen van de jonge generatie ten einde deze te beschermen tegen de gevaarlijke leer die ons omlaag drukt en iedere stap bemoeilijkt . . . De leider, die de oudste is van de drie, zei tegen Wilhelm:

„Gezonde en ontwikkelde kinderen brengen vele kostbare gaven mee in de wereld; en zeer vaak worden deze nog het best van al ontwikkeld door de natuur zelf, met slechts zeer weinig hulp . . . Maar er is één ding dat geen kind meebrengt in de wereld en zonder welke alle andere dingen geen enkel nut hebben.’

„Wilhelm, die daar naast hem zit, vraagt: „En wat is dat?’

„Allen hebben het nodig’, zegt de oudste, „misschien zelfs jij’.

„Wilhelm zegt: „Goed, maar zeg me nu wat het is.’

„Het is’, antwoordt de andere, „Eerbied; Eerbied! Eer die betoond wordt aan hen die groter en beter zijn dan wijzelf; een eerbetoond dat wel onderscheiden moet worden van vrees. (Eerbied) is de ziel van alle godsdiensten die ooit onder de mensen hebben bestaan of zullen bestaan.’”

Hoewel wij er niet zeker van zijn in hoeverre het waar is dat geen kind eerbied meebrengt in de wereld, is het niettemin waar, dat daarzonder „alle andere dingen geen enkel nut hebben.’”

„Eerbied”, zegt president McKay, „is een van de kenmerken van kracht; oneerbiedigheid is een van de zekerste kentekenen van zwakheid. Geen mens die spot met heilige zaken, zal het ver brengen.” Dit is een deugd die in onze profeet verpersoonlijkt is — hij is een waarlijk groot en eerbiedig man. Over dit onderwerp tot de Kerk sprekend, citeerde hij de volgende woorden van Charles Edward Jefferson:

„Wij zijn niet van nature of door opvoeding eerbiedige mensen. Sommigen zeggen dat wij met het verstrijken der jaren minder eerbiedig worden. De oudere mensen jammeren voortdurend dat zij een zekere eerbiedigheid missen, een prettig aandoend respect, dat vele jaren geleden heel gewoon was. Er zijn in de Amerikaanse samenleving grote gebieden waar de geest van eerbied is uitgebannen. Mannen en vrouwen in bepaalde kringen zijn handig, interessant, en zeer knap, maar zij missen een van de drie dimensies van het leven — zij hebben niets boven zich

dat zij kunnen trachten te bereiken. Hun conversatie is tintelend, maar frivol en vaak spottend. Hun manier van spreken is geestig, maar de geest is dikwijls ten koste van hoogstaande, gewijde zaken. Wel ver gedaald in de balans des levens is de man die, om zijn kunnen te demonstreren, het nodig acht te spotten met dingen die door alle goede mensen op prijs worden gesteld. Wanneer men de wereld van onze hedendaagse hervormers binnengaat, wordt men getroffen door het grote aantal die de blik naar boven missen. Veel van deze mensen menen het buitengewoon ernstig, zij zien de ten hemel schreiende euvels van de wereld; hun sympathieën zijn wijdverspreid en zij blaken van ijver, maar zij hebben geen hemel boven hun hoofd. Zij hebben niet ten doel een Vader te verheerlijken Die in de hemel is. Sommigen van hen beweren dat zij bewondering hebben voor de Man van Nazareth. Zij prijzen Zijn

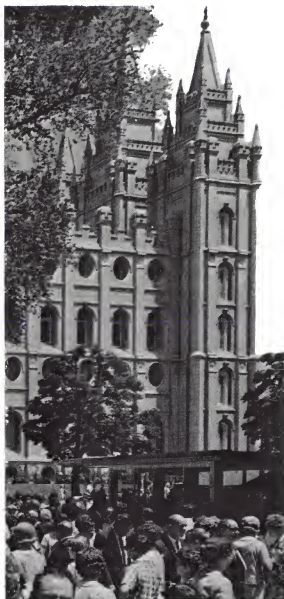
karakter en Zijn leer. En toch, het is vreemd het te moeten zeggen, volgen zij Zijn eerbied niet na, en zij werpen geen enkele blik in de richting waarin Zijn ogen steeds kijken. Men vindt dit gebrek aan eerbied zelfs in de kerk. In iedere gemeenschap zijn er mensen die in het huis Gods zich gedragen alsof het een tramwagen was, die zij naar believen in- en uit kunnen stappen. Zelfs vaste kerkgangers wekken verwondering en geven aanstoot door hun oneerbiedig gedrag in het huis des gebeds. Deze mensen zijn geen domoren of barbaren; zij zijn eenvoudig niet ontwikkeld in de deugd van eerbied.” (Treasures of Life, pp. 262-63.)

Hoek met het, dat eerbied blijkbaar in een staat van achteruitgang verkeert? Een citaat van Alexander McLaren geeft een mogelijk antwoord: „Handen, die geheel vol zijn met verguld speelgoed en glazen kralen kunnen geen duurzame schatten vasthouden, en ogen die gewend zijn geraakt aan verblindend licht, zien alleen maar duisternis wanneer zij opzien naar de violette hemel met al zijn sterren.” Onze bereidheid met het kwaad in al zijn verscheidenheid en ons najagen van aardse genoegens werkt afstompend op ons gevoel voor edele en hoogstaande dingen.

Aangezien deze dingen vernietigend zijn voor de eerbied, hoe kunnen wij dan eerbied ontwikkelen? President McKay noemde als een mogelijkheid dat „een biddend hart veel zal doen om eerbied in ons leven te brengen.” Eerbied voor God komt als een gevolg van een wezenlijke verwantschap met Hem. Het is zeer goed dat jongens en meisjes een dergelijke verwantschap tot stand brengen door vlijtig te studeren en ernstig te bidden.

De woorden van John Ruskin wijzen op het verheven belang van dit onderwerp: „Alle ware vreugde en macht van vooruitgang . . . zijn daarvan afhankelijk dat men iets vindt om eerbied voor te hebben . . .”

Wij moeten „(onze) ogen openen opdat (wij) kunnen zien” onze grote behoefte om met eerbied te handelen jegens de grote geestelijke werkelijkheden van het leven. ○

Zuster McKay is een zonnetje en een bron van hoop geweest voor allen die haar persoonlijk kennen, en voor allen die kracht putten uit het feit dat zij haar kennen als de vrouw van de profeet. Er is geen mens meer bevoegd om advies te geven in zaken betreffende het vrouw en moeder zijn dan zij die door ons allen wordt bewonderd. Steeds, zowel in vrolijke, zonnige tijden als in donkere dagen heeft zij haar innerlijke kracht behouden en zich gelukkig gevoeld.

Hier volgen enige uittreksels uit een rede die zij heeft gehouden voor de vrouwen van de Brigham Young Universiteit die voor iedere vrouw in de Kerk iets betekend.

HOUDING VAN MAN EN VROUW JEGENS ELKAAR

Er zijn veel eigenschappen die een vrouw moet bezitten om een goede vrouw en moeder te zijn, maar de belangrijkste is geduld — geduld met de humeurtjes

Advies voor vrouwen

Door
Emma Ray
Riggs
McKay

van haar kinderen en haar man, geduld met hun misverstanden, met hun wensen, met hun gedragingen.

Al gaan meisjes vóór het huwelijk met mannen om, betekent dat niet dat zij de mannen begrijpen, en dat is een van de hoofdoorzaken van onenigheid, hartzeer en misverstand. Indien de vrouwen maar wilden begrijpen dat „In het leven van de man is de liefde van een man een ding op zich zelf, bij een vrouw is het haar hele leven.“

. . . Mannen zijn zo verschillend, dat het een plicht voor de vrouw wordt om op listige wijze niet alleen te studeren maar ook aan te passen.

. . . Vrede in huis is werkelijk een verantwoordelijkheid van de vrouw, en indien zij gelukkig wil zijn, moet zij ervoor werken — ja, en ervoor betalen ook — door voortdurend vriendelijk te zijn, en lief, zelfopofferend, bereid tot helpen, bereid tot dienen, in feite graag alles willen doen wat de heer des huizes verlangt, omdat zijn verlangens ook de hare zijn. En zij moet steeds bedenken dat wijsheid bestaat voor negen tiende uit zwijgen en één tiende beknoptheid.

Stuursheid werkt afstotend op mensen. Een zekere methode voor het opwekken van een sombere stemming is te laten zien dat u in uw gevoelens gekwetst bent. U kunt niet lang met enig menselijk wezen samenleven zonder dat er wel eens iets is dat irriterend op u werkt. „Dat wij geërgerd kunnen worden, moeten wij verwachten. De vraag is wat wij moeten doen wanneer dat gebeurt. En ofschoon wij er niets aan kunnen doen, dat wij ons door iets gekwetst voelen, kunnen wij wel zorgen dat wij niet laten merken dat het ons gekwetst heeft.“

Negen keer van de tien dat „manlief“ iets doet dat ons hindert, doet hij dat onopzettelijk of zonder iets te begrijpen van het leed dat hij veroorzaakt. En indien wij nu de scherpe woorden maar niet zeggen, en opgewekt blijven doen, en gewoon met ons werk doorgaan, zal de hele zaak wel overwaaien. Maar wanneer wij telkens bij ieder „kneusje“ een hoop drukte maken, ontstaat er een geïrriteerde stemming en vervreemd men van elkaar.

En ander ding dat aanleiding geeft tot ergernis en getwist is het door de vrouw bekritisieren van haar man. Hij kan geen kritiek verdragen. Zij werkt verstikkend op de liefde . . . Bij het huwelijk van heiligen der laatste dagen hoort het begrip dat de man het hoofd van het gezin is. Sommige vrouwen zijn niet bereid een ondergeschikte positie in te nemen . . . Men kan onmogelijk de kinderen leren respect voor gezag te hebben indien men de man in hun tegenwoordigheid kleineert. Indien een man waardig is aan het hoofd van het huisgezin te staan, dan dient een vrouw hem te respecteren en hem als het hoofd te helpen.

DE HOUDING VAN OUDERS TEGENOVER KINDEREN

Indien een moeder van een zeer jong kind, zeg twee of drie jaar oud, niet wordt gehoorzaamd, zal zij wanneer het kind groter wordt, daarmee veel moeite hebben.

Van alle ongeschikte manieren om kinderen te leiden zijn bedreigingen de meest doelloze en schadelijke . . . Men moet een kind als vanzelfsprekend leren doen en het moet daartoe niet worden omgekocht . . . Kinderen reageren gunstig op een woord van lof.

. . . Het gezin is de plaats waar de ouders moeten beginnen met het aanleren van gehoorzaamheid, eerlijkheid, waarheidsliefde, moed, echte waardigheid en beleefdheid . . . Behandel al uw kinderen met dezelfde liefde . . . Bedrieg een kind nooit.

HOUDING VAN DE KINDEREN TEGENOVER ELKAAR

Voor de vrede in het gezin zijn vermaak en pret onontbeerlijk. Het gezin moet iets plezierigs en aangenaams hebben. Een huis waarin men geen geluid hoort, is een saaie treurige plaats waarin men zwaarmoedig kan worden. Muziek werkt hartroerend en geld dat aan muziekinstrumenten wordt besteed, is nooit weggegooid . . . Menige moeder die door een kribbig kind bijna dol werd gemaakt, is erin geslaagd hem te sussen door zachtjes een liedje voor hem te zingen.

De kunst om kinderen vreedzaam en prettig op te voeden is de kunst om zelf weer een kind te worden en met hen op te groeien. . . „Een edel volk kan nooit bestaan uit onwaardige gezinnen, en geen vreugdevol volk uit ongelukkige gezinnen.“

De bevolkingsexplosie

DOOR OUDERLING SPENCER W. KIMBALL

Wanneer de Profet in 1968 de Twaalf Apostelen, de zeventigers en de talrijke ouderlingen en zusters uitzendt om het Evangelie te prediken aan de gehele wereld zijn er $3\frac{1}{4}$ miljard mensen, ongeveer 13 maal zoveel als 18 eeuwen geleden, toen de eerste opdracht werd gegeven. Naar schatting waren er slechts 25 miljoen mensen op aarde toen Mozes de kinderen van Israël uit Egypte leidde; en dat er $\frac{1}{4}$ miljard mensen waren toen Christus werd geboren, een half miljard tijdens de kruistochten en toen Columbus de Atlantische Oceaan overstak en toen de pelgrims kwamen, bleef dit aantal gedurende zes eeuwen gelijk omdat oorlogen, pestilentiën en hongersnoden de natuurlijke groei tegenhielden.

Men schat dat er een miljard mensen op aarde waren toen de Kerk in 1830 werd georganiseerd en honderd jaar later, toen wij het honderdjarig bestaan van Kerk vierden, was er nog eens een miljard bijgekomen en eenendertig jaar later was het aantal wederom met een miljard vermeerderd en in de komende veertien jaar zal er misschien nogmaals een miljard bijgekomen zijn. Er zouden ongeveer zeven miljard op aarde kunnen zijn, terwijl de meesten van u nog leven. En in de volgende eeuw zullen er misschien 42 tot 45 miljard mensen op aarde leven. Dus wij krijgen veel te doen alvorens de bevolkingsexplosie ons verliest.

Wij zijn niet ontmoedigd omdat onze verhouding steeds beter wordt. Op 6 april 1830 was er één heilige der laatste dagen op de 166 miljoen mensen; in 1840 was dat 1 op te 35000; in 1920 was dat 1 op de 3400; in 1955 was dat 1 op de 1800, en op dit moment is bij benadering vastgesteld dat ongeveer 1 op iedere 1500 zielen in deze wereld lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.

Wij worden talrijker!

ZONDAGSSCHOOL

De verantwoordelijkheid van de lerares

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

In de tuin van de menselijke ziel vindt men evenals in door mensen bewerkte tuinen doornen en distels naast bloemen en nuttige planten.

U die onderricht geeft — u wordt wellicht niet erkend als een heel knappe lerares, misschien is het u niet mogelijk een logische schets van uw les te geven, of er een zo grote indruk van te doen uitgaan als u wel zoudt wensen; maar voor een ieder van u is het volgende mogelijk: *U kunt zorgen dat uw leerlingen een lerares tegenover zich vinden die weet wat bidden is en vurig verlangt dat zij de harten van deze kinderen zal beroeren.* Dat is het doeltreffendste middel dat een lerares kan aanwenden. Kleine kinderen zowel als jonge mensen voelen wat u bent en komen daarvan meer onder de indruk dan van hetgeen u zegt, zelfs al wordt de les op een zeer interessante manier gegeven. U gelooft wat u onderwijst en uw wens is dat de klas het zal geloven en ernaar leven. Aldus kunt u het zaad uitstrooien en het opkweken en het zal zich later ontplooiën naar de hand der Voorzienigheid.

Hoe weet u dat er in uw klas geen toekomstige man van de wetenschap zit, of een groot beeldhouwer, een vooraanstaand staatsman, een groot zending? John Trebonius, zo lezen wij, was een eenvoudige ouderwetse professor en leraar, maar ook een man die zijn jongens en meisjes altijd met respect behandelde. Hij was gewoon om, wanneer zij een beetje onordelijk waren, te zeggen: „Wie weet? Misschien bevindt zich onder mijn leerlingen wel een groot dichter, een groot predikant, een groot filosoof!” Welnu, onder zijn leerlingen bevond zich een kleine rakker met bolle wangen, genaamd Martin Luther, die later, daartoe gedrongen door zijn geweten in een vergadering van de Rijksdag in Worms verklaarde:

Tenzij ik door (getuigenissen van) de Schrift en de rede word overtuigd . . . kan ik en wil ik niets herroepen, want ingaan tegen het geweten is noch goed noch veilig . . . Hier sta ik. Ik kan niet anders. God help me. Amen.

SMAAK VOOR GEZONDE LITERATUUR

Leraressen, eens in de week, en soms vaker, bent u in de gelegenheid uw leerlingen te doen verblijven in een sfeer van zindelijkheid en reinheid, en hen te laten

proeven van gezond literair voedsel, waardoor zij in staat zullen zijn de walgelijke, onzedelijke boeken te onderkennen en te verafschuwen die later in hun handen zullen worden gestopt — boeken die de naam van de Godheid ontheiligen, boeken en brochures met illustraties van de „zelfkant” van het leven. Doe uw best deze jonge mensen een smaak voor het beste in literatuur en het leven bij te brengen. Er zijn tegenwoordig veel te veel laag bij de grondse brochures en boeken onder onze jongelui in omloop.

Sprekend over dit onderwerp, stelt een schrijver die door James L. Gordon in *The Young Man and His Problems* wordt geciteerd, de vraag: „Waarom moet het lage en gemene als typerend worden uitgekozen en in de literatuur als geestelijk voedsel worden opgediend? „O”, zegt er een, „dat zijn feiten!” De heer Gordon, de schrijver, antwoordt hierop: „Ja, een dode hond in een zijstraat is een feit, en een weerzinwekkend feit; maar dat is nog geen reden om hem op het buffet in de kamer te zetten. Een groot deel van de literatuur die tegenwoordig zijn weg vindt naar de huizen en de geest van de mensen is van dit „dode hond”-type en behoorde eigenlijk snel en diep te worden begraven zonder enige hoop op een opstanding.”

Ik houd van leraressen; naar mijn mening is van alle beroepen het hunne het mooiste.

DE BOUWSTENEN

De stenen die de lerares voor het bouwen van die onsterfelijke tempel gebruikt zijn de *waarheden*, de *deugden* en de *idealen* die in uw lessen worden besproken of op een manier die indruk maakt door u worden onderwezen.

Het woord „lessen” kan slaan op iets dat geleerd, onderwezen of opgedragen wordt. Ik zal het hier gebruiken in de zin van een compleet plan dat de lerares heeft voorbereid om met haar klas te behandelen. U moet nu niet het gevoel krijgen dat ik idealistisch word wanneer ik een paar feiten noem die met deze les verband houden — de middelen, het materiaal dat u gebruikt voor het bouwen van deze onsterfelijke ziel.

Er zijn vier hoofddelen van een les die de lerares voortdurend voor ogen moet houden: *Vorbereiding*, *de wijze van geven*, *voorbeelden en toepassing*. En het doet mij goed wanneer ik bij het doorlezen van de tegenwoordige leerboeken van de Kerk zie, dat in iedere les die aan de jongeren, en ook aan de ouderen, wordt gegeven deze vier hoofddelen voorkomen.

Bij het voorbereiden dient de lerares de les eerst zo goed te bestuderen dat het haar mogelijk is zich, zonder de hulp van boeken, van ieder detail een beeld te vor-

men. De les die in het leerboek voorkomt was gezien door de schrijver, maar is het zijn les — of is het de uwe? Het is niet de uwe indien u ze aan de kinderen voor moet lezen. U moet lezen wat in het leerboek staat; vervolgens de betekenis van de les vinden en deze volledig begrijpen, en ze tot een les van uzelf maken.

DRINKEN UIT EEN VERSE BRON

Ik heb eens een lerares gekend die zich voorreidde op een les uit haar leerboek die handelde over *trouw*. Het onderwerp voor de les was koningin Esther — een prachtige les. Het verhaal in het leerboek was goed. Maar nadat de lerares het gelezen had, was het toch niet het hare. Daarom las zij nog eens het boek Esther. Het leek wel drinken uit een verse bron, want al die beelden in haar geest van Ahasveros, Mordechai, de reden waarom koningin Esther in het paleis was, de zorgdheid van Mordechai over de in gevangenschap zijnde Joden, het laaghartige plan van Haman — al deze dingen begonnen vaste vorm aan te nemen — en de feiten in het dramatische verhaal werden van haarzelf.

Daarna ordende de lerares al deze feiten om te zien hoe zij ze in de les voor haar klas zou verwerken, zodat de leerlingen de *trouw* van die edele vrouw zouden aanvoelen. Zij schreef deze feiten op een vel papier om ze goed in zich op te nemen; en toen zij er naar keek, zag zij voor zich het onderwerp, de tekst, en de waarheid die onderwezen moest worden — **TROUW** — en vier dingen die dat beginsel van *trouw* aan haar klas zouden inprenten:

1. Het verschrikkelijke bevel van de koning tegen de Joden. Wat betekent dit? U zoudt de kinderen kunnen vertellen wat dat zou betekenen: die jongetjes en meisjes

daarinds moesten worden gedood — ter dood veroordeeld door een schurk.

2. Mordechai trekt een zak aan met as, gaat naar de poort en doet een beroep op Esther: „Wil ons toch beschermen tegen die vreselijke wet!”

3. De moeilijke positie van de koningin — „Indien ik onuitgenodigd naar de koning ga, kan hij mij ter dood veroordelen.” Dat was de wet in het oude Perzië. Maar koningin Esther zei: „Vast en bid voor mij. Ik zal, zo nodig, mijn leven voor mijn volk offeren.” Wat een prachtig beeld is dit!

En daarna, het resultaat:

4. *De koning wordt zich bewust van haar edele ziel en haar schoonheid. En de kinderen Israëls, de kinderen der Hebreërs, waren gered.*

Aldus werd de les de hare, en kon zij ze aan haar leerlingen geven, omdat zij de boodschap voelde.

Dat is de geest waarin u een les moet voorbereiden, indien u de harten wilt beroeren.

Vervolgens keek de lerares het leerboek weer in en vond daarin aanwijzingen omtrent de wijze waarop de les in praktijk kon worden gebracht: Leerlingen, zijn jullie *trouw* aan je ouders: Houden jullie je aan de wetten van het land? Zijn jullie *trouw* aan je lerares? Hoe kunnen jullie *trouw* zijn? Toen was het de lerares mogelijk om door de aanwijzingen in het leerboek aan te passen aan de leden van haar klas, hen te helpen om het werkelijke begrip van *trouw* in hun eigen leven te vatten.

Een les op die manier voorbereiden, is niet alleen een genot, maar het ontwikkelt ook de geest en de ziel.

O leraressen, u hebt een zeer belangrijke roeping! God help u er *trouw* aan te zijn, en u het gevoel te geven dat een deel van de verantwoordelijkheid om Gods werk voort te zetten, op u rust. ○

DELMAR H. DICKSON

Avondmaalsteksten voor november

Senior-zondagsschool

„Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkertwijls Ik u liefgehad heb.”

(Johannes 15:12)

Junior-zondagsschool

„Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God.”

(1 Johannes 4:7)

„Hoe op verstandige manier over te dragen”

DOOR EZRA TAFT BENSON

Het woord „overdracht” wordt veel gebruikt en in het algemeen wel begrepen. Maar de „overdracht” waarover wij vandaag spreken, is zo verschillend — zoveel belangrijker — zo verreikend.

Ja, de „overdracht” waarover wij spreken, is het overdragen van bevoegdheid in de Kerk door en met het gezag van Gods heilig priesterschap.

De Heer heeft ons in grote trekken de organisatie, de doeleinden en de bedoelingen aangegeven. Maar Hij laat het aan ons over de methoden daarvoor voor een groot deel zelf uit te werken. En daarvoor is de opleiding voor het leiderschap en de correlatie belangrijk; en daarom zijn verschillende onderdelen van het programma zoals verstandige overdracht van verantwoordelijkheid in studie. En met het vorderen van de tijd zullen wij de plaats en het grote belang van deze opleiding en van het correlatieprogramma meer ten volle beseffen en waarderen.

Wij worden allen, daar ben ik zeker van, getroffen door deze woorden van de apostel Paulus:

„En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars. Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van het lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.” (Efeziërs 4:11-13)

Dit is onze taak, onze verantwoordelijkheid. Zij moet worden verricht door tussenkomst en onder leiding van de priesterschap.

Dit is de organisatie van de Heer volgens welke wij ons werk doen. Wij hebben te doen met vrijwillige werkers — kinderen van onze Vader die Hij liefheeft, ondanks hun fouten en zwakheden. Er moet bij ons overdragen geen pressie, dwang of intimidatie zijn. Wij moeten om succes te hebben en op verstandige wijze over te dragen, de geest zoeken en ontvangen. Zonder de geest sukkelen wij maar door zonder zeker te zijn omtrent te nemen beslissingen en te geven raad. Voor een verstandige overdracht is dezelfde geest vereist om het Evangelie te prediken, waarvan de Heer het volgende heeft gezegd:

„Daarom stel Ik, de Here, u deze vraag: Waartoe waart gij geordend? Om Mijn evangelie te prediken door de Geest, namelijk de Trooster. Die werd uitgezonden om de waarheid te onderwijzen... Waarom kunt gij dan niet begrijpen en weten, dat hij, die het woord door de Geest der waarheid ontvangt, het ontvangt, zoals het door de Geest der waarheid wordt gepredikt? Daarom

begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd en zij verheugen zich te zamen... Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe.” (Leer en Verbonden 50:13-14, 21, 22, 24)

Voor het verstandig overdragen is evenzeer een voorbereiding met biddend hart nodig, als voor goed onderwijzen en prediken. De Heer maakt dat duidelijk in deze woorden uit afdeling 42 van de Leer en Verbonden, vers 14:

„En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” En, kunnen wij hieraan toegeven, zult gij zonder de Geest niet overdragen.

In deze zelfde geest, waarin wij Hem dienen met geheel ons „hart, macht, verstand en sterkte” (Leer en Verbonden 4:2) kunnen wij proberen hulp te krijgen van de goede en wijze mannen op aarde. Er is veel gedaan op dit gebied van organiseren van door de mensen te verrichten diensten — overdracht van verantwoordelijkheid — organisatie buiten de Kerk die van nut kan zijn — beproefde en goed bevonden werkwijzen, manieren van benadering en beginselen. Vele daarvan kunnen, indien in gezelschap van de Geest aangewend, van nut zijn. Hier volgen enige voorbeelden:

1. Goede leiding betekent overdragen van gezag.
2. Het overdragen van een deel van uw werk aan anderen helpt u en uw organisatie.
3. De kunst van goed leiding geven is zichzelf door anderen te vermenigvuldigen.
4. De over te dragen taken zijn die welke u het best doet.
5. Het aantal ondergeschikten dat rechtstreeks aan één opziener kan rapporteren is beperkt in verband met de tijd, de afstand, het soort werk en de grenzen van het menselijke kunnen.
6. Gezag en verantwoordelijkheid kunnen worden overgedragen. Rekenschap afleggen kan niet overgedragen worden.
7. De man die het meest voor een betere functie in aanmerking komt, is degene die reeds een vervanger voor zichzelf heeft opgeleid.
8. Waarom het met overdrachten wel eens misgaat: Er wordt niet genoeg overgedragen
Men draagt volgens een vast schema over
Men houdt de communicatielijnen niet open
De opdracht wordt niet voldoende duidelijk omschreven

De opdracht wordt slechts ten dele uitgevoerd

Er wordt niet voldoende gezag overgedragen om de taak uit te voeren

U was te enghartig in uw overdracht

Geen rekening willen houden met optredende fouten

Dit zijn slechts een paar van de richtlijnen uit handelen en industrie. De ervaring leert meer en meer dat de geest van de gulden regel — de geest van het Evangelie — zich kenbaar maakt door een verstandige manier van overdragen, in de Kerk en daarbuiten. Vrees is een sterke drijvende kracht. Door dictators wordt zij voortdurend gebruikt. Gewoonlijk wordt erdoor bereikt dat iets snel gedaan wordt. De moeilijkheid is echter dat vrees ook de aandacht afleidt en verwardend werkt, zodat zij de doeltreffendheid van de handeling vermindert.

Vooraf in de Kerk worden betere resultaten bereikt door verzoeken dan door bevelen — en ook een betere stemming. Denk er aan dat u zegt waarom. Controleer hoe het met de dingen gaat. Geef blijken van waardering wanneer de mensen hun instructies goed uitvoeren. Spreek uw vrouwen uit waar u dit terecht kunt doen. Wanneer er met een opdracht iets misgaat, is het verstandig na te gaan waar u iets niet goed hebt gedaan — en wees dan niet bang toe te geven dat u een fout hebt gemaakt. Denk eraan dat onze mensen hun werk vrijwillig doen. Zij hebben ook de Heer lief, en Zijn werk. Heb hen lief. Waardeer hen. Wanneer wij in de verleiding komen een der werkers te berispen, doe het toch niet. Probeer het in plaats daarvan met een interessante uitdaging en een klapje op de rug. Denk eraan dat de kinderen van onze Vader over de hele wereld in wezen goed zijn. Hij heeft hen lief. Wij moeten dat ook doen.

Waarom verzuimden sommige mensen over te dragen? Daarvoor zijn een aantal redenen. Hier volgen enige van de belangrijkste:

1. Zij denken dat de ondergeschikte de opdracht niet zal kunnen uitvoeren.
2. Zij vrezen de concurrentie van ondergeschikten.
3. Zij zijn bang de eer voor het werk te verliezen en dat hun aanzien zal dalen.
4. Zij vrezen dat hun zwakheden aan het licht zullen komen.
5. Zij menen geen tijd te hebben om het werk over te dragen en de ander in te werken. Soms zijn zij eenvoudig te lui. Er is tijd voor nodig om op een verstandige manier over te dragen. Op de duur wordt er echter tijd door bespaard, vormt het mensen en verhoogt het de productie.

Bij het overdragen is er gewoonlijk een uitstekende gelegenheid om nader tot mensen te komen — ze op te bouwen en hun de nodige raad en leiding te geven.

Mijn zoon Mark heeft mij dit lijstje gezonden van de zes hoofdbeginselen voor het overdragen van verantwoordelijkheid:

1. Kies de over te dragen taken en organiseer ze voor de persoon aan wie zij zullen worden opgedragen.
2. Kies de juiste persoon voor het werk.
3. Bereid de ontvanger voor op zijn opdracht en werk zijn belangstelling daarvoor op.

4. Geef de opdracht voor het werk en zorg dat het volkomen begrepen wordt.

5. Moedig zelfstandig werken aan.

6. Blijf toezicht houden — laat nooit de teugels los.

Theodore Roosevelt heeft gezegd: „De beste leider is de man die verstandig genoeg is om goede mensen te kiezen voor het werk dat hij gedaan wil hebben, en dan voldoende zelfbeheersing om zich niet met hen te bemoeien terwijl zij het doen.”

Maar belangrijker dan alle aardse kennis — hoe nuttig zij ook moge zijn, is het voorbeeld en de leiding die men in de heilige Schrift vindt — in het grote plan van een liefhebbende Vader voor ons, Zijn kinderen. Wat een mooie en indrukwekkende voorbeelden spreken daaruit tot ons! Hier volgen er een paar — er zijn er talrijke.

Zelfs de grondlegging der wereld geschiedde met overgedragen bevoegdheid. Jezus herinnerde de mensen er verschillende malen aan dat Zijn zending op aarde er een was van overgedragen gezag. Het herstel van Zijn Kerk had zijn allereerste begin met overgedragen gezag.

Sprekende tot de Joden in de synagoge zei Jezus tot hen dat Hij gezonden was door Zijn Vader: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar den wil desgenen, Die Mij gezonden heeft.” (Johannes 6:38.)

Er zijn ten minste acht lessen in wijs en goet overdragen die Jezus heeft gegeven aan hen die geroepen zijn tot leidende posities in Zijn dienst in deze tijd. Laten wij die nader beschouwen.

Ten eerste, de door Jezus gevestigde organisatie (de Kerk) werd geplaatst in een raamwerk van overgedragen gezag.

Dat was zo met de Kerk toen Hij op aarde was, het is zo in Zijn herstelde Kerk van nu. De Kerk van Jezus Christus vormt leiders door daarbij mensen te betrekken aan wie gezag is overgedragen. Toen Hij op aarde was, riep Hij twaalf apostelen om Hem te helpen in het besturen van de Kerk. Hij riep ook de zeventigers. Hij riep ook anderen. In Zijn Kerk moesten er geen toeschouwers zijn. Allen werden erbij betrokken om te helpen het koninkrijk op te bouwen. En terwijl zij aan het koninkrijk bouwden, bouwden zij aan zichzelf.

Jezus streefde ernaar de mens op hoger plan te brengen. In de indrukwekkende ontmoeting met Mozes op de berg zei de Heer: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Jezus streefde ernaar van ieder mens een koning te maken, om hem als leider te vormen voor de eeuwigheid. Op die gedenkwaardige avond na het Laatste Avondmaal zei Hij tot de elf, nadat Judas in de nacht was weggeslopen om zijn duister oogmerk te volvoeren: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en zal meerder doen, dan deze; want Ik ga heen tot Mijn Vader.” (Johannes 14:12.)

Door overdracht wilde Jezus de mens verheffen, niet onderdrukken.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · NOVEMBER 1968

Jean en de vélocipède

DOOR CHRISTOPHER FLINT

Heb jij een „vélocipède“? De meeste jongens en meisjes wel. En al weten ze het zelf niet, ze hebben die fijne machine te danken aan een Frans jongetje dat niet op wilde geven! Het gebeurde zo:

Monsieur Niepce was de raadsheer van de koning van Frankrijk. Hij was ook een geduldig man en een goed vader, maar op een keer was hij erg boos. En dat kwam door zijn tuin — of wat eens zijn tuin was geweest!

Hij stond in de deuropening van zijn buitenhuis en staarde grimmig naar zijn tuin. Die lag bezaaid met kapotte kisten, spijkers, ijzeren hoepels, gereedschap en touw. Inderdaad had het eens zo aardige tuintje veel weg van een uitdragerij! Monsieur Niepce keek dreigend en riep met een harde, strenge stem: „Claude! Jean! Kom onmiddellijk hier!

De hoofden van de twee kleine jongens kwamen van achter een struik te voorschijn. „Ja vader?“

„Heb ik jullie niet gezegd dat je netjes moet zijn in alles wat je doet?“ vroeg hun vader.

De twee jongens knikten.

„Waarom hebben jullie dan mijn tuin op deze manier vernield: Schei maar uit, ik weet wel waarom. Jullie zijn nog steeds bezig te proberen om een tweewielige wagen zonder paard uit te vinden.“

„Ja vader,” zei Jean. „En op een dag zal het ons lukken. Een prachtige wagen zonder paard!”

„En hij zal net zo zijn als die op het kerkraam,” voegde Claude er aan toe. „Zelfs nog beter!”

„Jullie zitten je tijd te verknoeien met die onzin,” zei monsieur Niepce, „maar ik zal jullie er niet van weerhouden om het te proberen. Alleen sta ik er op dat jullie ondertussen niet mijn tuin vernielt. En nu de rommel opruimen!”

Claude en Jean hadden het al gauw in orde zodat de tuin er weer zo goed als nieuw uitzag, op een geknakte rozenstruik na. Ze raapten het hout en het gereedschap en de andere dingen op en borgen ze weg, want ze wilden niet dat hun vader hen ervan zou weerhouden om een wagen zonder paard uit te vinden.

Twee jaar geleden had hun vader hen meegenomen op een reis naar Engeland. Op een dag waren ze langs een kerk gekomen en hadden op een glas in lood raam iets merkwaardigs gezien. Het was de afbeelding van een man die op een vreemd tweewielig geval reed dat de jongens nog nooit eerder hadden gezien. Maar het merkwaardigste van alles was, dat er geen paard op die afbeelding stond en dat de man de machine voortbewoog door

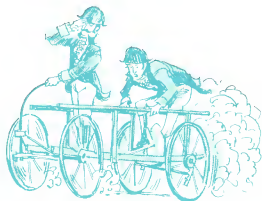
zich met zijn voeten af te zetten tegen de grond!

Vanaf het moment dat ze die afbeelding hadden gezien, hadden Claude en Jean willen proberen of zij niet werkelijk zo'n ding konden bouwen en het laten werken. Ze hadden nu al twee jaar lang alles wat ze maar konden bedenken gebruikt en geprobeerd om er een te bouwen. Er gingen nog meer jaren voorbij, en zelfs toen de jongens hun twaalfde verjaardag waren gepasseerd, probeerden ze nog steeds om een machine te bouwen die niet door een dier hoefde te worden getrokken.

Op een dag, toen Claude en Jean ongeveer veertien jaar oud waren, zei hun vader: „Nou jongens, jullie kunnen je wagen-zonder-paard nu wel vergeten; hij is al uitgevonden!”

Onmiddellijk begonnen beide jongens opgewonden te schreeuwen dat hun vader hen mee moest nemen om die wonderbaarlijke machine te zien. Monsieur Niepce stemde toe in de veronderstelling dat de jongens dan niet langer hun tijd zouden verknoeien met pogingen om er zelf een te bouwen. Toen ze bij het paleis van de koning in Versailles aankwamen, troffen ze daar een grote mensenmenigte aan. De koning en koningin zaten op een verhoogd podium te wachten op de aankomst van de wonderbaarlijke machine zonder paard. Maar toen die eindelijk arriveerde, bleek hij verre van wonderbaarlijk te zijn.

De mensen konden de machine al lange tijd horen voordat ze hem zagen. Er was een diep rommelend geluid, en toen kwam bij een afgelegen hoek van het paleis een vreemd, lomp voertuig de weg op rijden. Het was een vierwielige wagen zonder paarden, en werd bestuurd door een man die

voorop stond. Achterop hijgde en pufte nog een man die twee hefbomen op en neer trapte om het vehikel te bewegen.

Toen ze die avond thuis waren, zei Jean: „Ach, vader, dat is helemaal niet het soort machine waar Claude en ik mee bezig zijn. Die machine reed notabene zo moeilijk dat de arme man die hem met zijn voeten voortbewoog uitgeput raakte en weggedragen moest worden!”

Hun vader gaf toe dat Jean gelijk had, en de jongens zetten het werk voort aan hun eigen ontwerp voor een wagen zonder paard. Tenslotte gaf Claude het op, maar Jean bleef met zijn pogingen doorgaan, zelfs nadat hij volwassen geworden was.

En toen, op een lentedag in 1816, zagen de mannen en vrouwen die genoten van een aangename wandeling in een van de parken van Parijs, in de verte een grote stofwolk die al dichter en dichter bij kwam. De mensen waren

verschrikt. Wat zou dat kunnen zijn? Toen hij dichterbij kwam, begonnen honden wild te blaffen en kinderen klemden zich angstig aan hun moeder vast. Een politieagent trok zijn sabel en rende het verschrikkelijke ding tegemoet dat nog steeds in een stofwolk gehuld was.

Het stof trok weg, en daar zat Jean Niepce — op zijn machine zonderpaard! Hij had hem tenslotte gebouwd! Nadat hij de mensen had uitgelegd wat het voor ding was en hoe het werkte vroegen een paar dapperen of zij het ook eens mochten proberen. En toen ze dat deden, zeiden ze dat het een fantastische machine was. En dat was het ook. Vraag het maar aan welke jongen of welk meisje je maar wilt.

De machine die Jean Niepce had uitgevonden na zoveel jaren van experimenteren, en die de mensen vroeger „vélocipède” noemden, is nu immers bekend als de fiets! ○

Kurken drijvertjes

Je hebt nodig:

Een grote kurk

Dun karton en een punaise

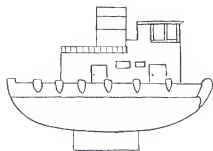
Kleurkrijtjes en een schaar.

1. Gebruik alleen een halve kurk voor elk drijvertje. Laat vader of moeder de kurk doormidden snijden.
2. Leg de kurkhelft op zijn platte kant en snijd een gleufje in het midden van de bolle kant.
3. Gebruik de patroontjes die je hier ziet en neem ze over op wit karton.
4. Kleur de figuurtjes aan beide zijden met kleurkrijt om ze waterdicht te maken.
5. Knip ze uit en steek het lipje in de gleuf.
6. Prik een punaise in de kurk om hem zwaarder te maken.

Carolientje zegt:

Hier zijn een paar kurken drijvertjes die je zelf kunt maken. Ze zijn reuze leuk om in het bad of in een teil te laten dobberen.

cirkel
rechthoek
vierkant
driehoek

Vormen in de meetkunde

Kun je George helpen met het identificeren van de meetkundige vormen.

Hoofdstuk twee: Diefstal

Het geheim van de vlinderbandiet

DOOR MURRAY T. PRINGLE

Op donderdag besloot Danny tot de middag te wachten met naar zijn werk te gaan. Hij ontmoette Pat Patterson en samen haalden ze de andere jongens op. Toen gingen ze met z'n allen naar het veld tegenover Danny's huis om baseball te spelen.

Pam was er ook bij. Ze zat aan de kant naar ze te kijken. Onderwijl luisterde ze naar de kleine transistor-radio die ze op haar fiets had.

Overzicht:

Danny Collins, bijna 14 jaar oud, wil later natuuronderzoeker worden. Om zijn loopbaan vast te beginnen, solliciteert hij bij het Brixton natuurhistorisch museum naar een baantje voor de zomervakantie. Hij wordt in dienst genomen om vlinderverzamelingen uit te pakken die aan het museum zijn geschonken, en ze te prepareren voor het uitstellen. Dat had hij op school geleerd. Aan het einde van de eerste dag gaat hij vermoeid maar gelukkig naar huis, niet wetend dat hij en zijn vlinders spoedig in een mysterie betrokken zullen raken.

Ze waren in de derde inning slagbeurt en Danny had net out geslagen toen hij bemerkte dat Pam opgewonden zat te zwaaien.

„Danny!” riep ze. „Kom hier! Vlug! Schiet op, het is belangrijk!”

„Wat is —” begon hij

„Luister!” riep ze. „Het gaat over het museum!” Ze draaide het volu-

meknopje op hard, toen op hetzelfde moment de omroeper zei: „Herhaling van het bulletin dat reeds eerder uitgezonden werd: In de afgelopen nacht hebben dieven ingebroken in het Brixton museum. De politie is thans ter plaatse aanwezig. Bij het opmaken van de inventaris heeft men tot nog toe alleen kunnen vaststellen dat een verzameling vlinders is gestolen.“

„Mijn vlinders!“ fluisterde Danny, hevig geschrokken. „Ik moet er naar toe!“

Nauwelijks in staat te geloven wat hij zo juist had gehoord, zei Danny tegen de andere jongens dat hij het spel niet kon uitspelen. Pat wilde echter weten wat er aan de hand was, zodat Danny hem apart nam en het uitlegde.

„Alle mensen!“ zei Pat. „Diefstal in het museum! Laten we het aan de anderen vertellen!“

„Nee!“ zei Danny en greep hem bij de arm. „Als we dat doen, willen ze er allemaal naar toe, en de politie moet niets hebben van een stel knullen die overal rondrennen en misschien aanwijzingen vernietigen.“

„Ja, daar zit wel wat in,“ gaf Pat toe. „Maar jij kunt er wel in, Danny. Jij bent de knaap die bestolen is! Ik bedoel in zekere zin dan toch. En misschien mogen Pam en ik er ook in, als we met jou zijn.“ Ze gingen met z'n drieën op weg naar het museum.

Ze bereikten al gauw de top van een heuveltje van waaruit ze het museum konden zien. Rondom de hoofdingang stonden verscheidene politiewagens. Met hernieuwde energie haastten ze zich langs de groene helling naar beneden.

Ze zetten hun fietsen neer en hielden de brede stenen trap op. Maar

bovenaan versperde een forse politieagent hun de weg. „Sorry jongens,“ zei hij, „'t museum is vandaag gesloten.“

„Maar ik werk hier,“ zei Danny. „Ik werkte aan de vlinders die gestolen zijn!“

„Dat verandert de zaak,“ zei de agent, ging opzij en liet ze het gebouw binnen.

Hij bracht ze naar het kantoor van de curator, waar meneer Carstairs in gesprek was met iemand in uniform. Meneer Carstairs zag er verschrikkelijk ontdaan uit, maar zijn gezicht klaarde op toen hij Danny zag en hij stelde hem aan de commissaris van politie voor. Danny stelde op zijn beurt zijn vrienden Pat en Pam voor. Toen begon commissaris Martin hem allerlei vragen te stellen. Danny probeerde behulpzaam te zijn, maar te oordelen naar het gezicht van de politieman was hij daar niet in geslaagd.

„De jongen schijnt ook niets van deze zaak af te weten,“ zei hij.

„Dat wist ik wel,“ antwoordde meneer Carstairs, en legde zijn arm om Danny's schouders. Het is mij een raadsel, commissaris. Zoiets is nog nooit eerder voorgekomen in de geschiedenis van dit instituut. Waarom zou iemand nu in vredesnaam vlinders stelen? Er zijn hier zoveel dingen van veel groter waarde om een dief te verleiden, En waarom heeft de dief — of de dievenbende — alleen de vlinders die uit de Albright nalatenschap geschonken zijn meegenomen? Waarom niet allemaal?

Bij die woorden voelde Danny zich enorm opgelucht. „Bedoelt u dat de dieven ze niet allemaal gestolen hebben?“ vroeg hij.

Meneer Carstairs schudde het hoofd. „Dat is een van de meest raadselachtige dingen. De dief schijnt alleen geïnteresseerd te zijn geweest in de Albright verzameling, hoewel ik zeker weet dat er kostbaarder exemplaren in sommige van de andere collecties waren.”

„Dat hebt u al eens eerder gezegd,” bromde commissaris Martin, „maar dat geeft niet. Dit is de gekste misdaad die ik ooit beleefd heb. Geef mij maar liever een ouderwetse boef. Dat soort weet ik wel te vangen. Maar de een of andere halve gare die vlinders achterover drukt —!” Hij maakte de zin niet af en schudde verbijsterd het hoofd. Toen zei hij: „Eerst dacht ik dat het misschien een kwajongensstreek was, maar afgezien van de dingen die gestolen zijn, wijst alles op het werk van beroepsmisdadigers.”

Het woord „kwajongens” scheen hem er aan te herinneren dat Danny en zijn vrienden er nog steeds waren, want hij wendde zich plotseling tot hen. „O.k. jongens, jullie kunt wel gaan. Maar Danny, als je nog iets te binnen schiet dat ons zou kunnen helpen, neem dan contact met mij op.”

„Commissaris Martin heeft gelijk,” zei Pat. „Het is wis en zeker een gekke misdaad. Wie heeft nu ooit eerder gehoord van iemand die een stelletje malle vlinders ging stelen!”

„Nou, ze moeten anders behoorlijk belangrijk zijn voor wie ze weggenomen heeft,” zei Danny, „want hij kan er net zo goed voor de gevangenis ingaan als wanneer hij een bank of zoiets beroofd had. En hij nam alleen die weg welke meneer Albright verzameld heeft. Waarom deed hij dat? Wat is er voor bijzonders aan?”

„Laten we het aan meneer Albright vragen,” stelde Pat voor. „Die zal het wel weten.”

Danny keek zijn vriend spottend aan. „Dat kunnen we niet. Meneer Albright is overleden, daarom werd zijn verzameling aan het museum gegeven. En hij was vrijgezel, dus waren er ook geen nabestaanden.”

„Het kan toch wel iets te maken hebben met meneer Albright, ook al is hij dood,” opperde Pam. „Waarom proberen we niet zoveel mogelijk over hem te weten te komen? Dan ontdekken we misschien waarom iemand zijn vlinders wilde stelen.”

„Hoe dan?” wilde haar broer weten. „Als hij dood is en er zijn geen nabestaanden, bij wie moeten we dan gaan vragen?”

Pam dacht een ogenblik na. „Nou, we zouden naar de bibliotheek kunnen gaan en oude kranten nakijken — Nee,” ze schudde het hoofd, „dat zou te veel tijd kosten en misschien heeft hij wel nooit in de krant gestaan.”

Haar gezicht klaarde op toen ze een ander en beter idee kreeg. „We zouden naar het kantoor van de krant kunnen gaan en daar vragen of ze alle krantenartikelen die ze over meneer Albright hebben aan ons willen laten zien.”

„Hee, dat is een idee!” riep Danny. „Ze bewaren al dat soort spul in hun eigen bibliotheek!”

„Natuurlijk,” deed Pat een duit in het zakje, „alleen noemen ze het niet een *bibliotheek*. Ze noemen het de *Morgue*. *)

*) Naar de begraafplaats „La Morgue” te Parijs, waar onbekende doden worden opgebaard.

„Dat wordt leuk!“ beaamde Pam, blij dat haar idee goedgekeurd was. „Ik zou best wel eens willen weten wat er voor bijzonder is aan die vlinders.“

Bij de *Brixton Herald* lieten de jongens Pam haar gang gaan en met de hoofdredacteur praten, omdat haar klas onlangs de krant bezocht had en hij zich haar misschien herinnerde.

Tien minuten later voegde Pam zich in de hal weer bij hen. „Ik heb't," kondigde ze triomfantelijk aan en zwaaide met een stukje papier. „Meneer Nickerson wist nog wie ik was. Dat zei hij tenminste. In ieder geval zei hij dat het in orde was, en hij zegt dat als wij het museummysterie oplossen, hij ons in de krant zal zetten en zo.“

Pat onderbrak het opgewonden gebabbel van zijn zusje. „Wat is dat voor papiertje?“

„Het is een controlestrookje," legde Pam uit. „Meneer Nickerson heeft het ondertekend. Iedereen moet zoiets hebben voordat hij de *Morgue* kan gebruiken.“

De jongelui namen de lift naar het archief op de tweede verdieping. Het was een heel lang en tamelijk smal vertrek, maar het zag eruit als een bibliotheek. Een jonge vrouw zat aan een bureautje vlak bij de deur.

Pam gaf haar het strookje en vroeg: „Mogen wij alstublieft alle verhalen over meneer Albright hebben?“

De jonge vrouw glimlachte toen ze het strookje aannam en het afstempelde. Daarna deed ze het in een houten doosje op haar bureau. „Ga maar zitten aan die grote tafel daar, dan zal ik je brengen wat we hebben. Je begrijpt zeker wel dat je niets mee

naar huis mag nemen? Dit is geen gewone bibliotheek. Maar je mag wel aantekeningen maken als je dat wilt.“

Na een paar minuten was de bibliothecaresse weer terug. Danny, Pat en Pam staarden teleurgesteld naar de platte bruine envelop die ze voor hen neerlegde.

„Is dat alles?“ vroeg Pat.

„Dat is alles," knikte de jonge vrouw. „Roep me maar als je hulp nodig hebt.“ Ze liep terug naar haar bureau.

„Laten we maar eens zien wat hier in zit," zei Danny. Hij opende de envelop en de inhoud viel op tafel. Het waren vijf tamelijk kleine krantenknipsels, die met een paperclip bij elkaar werden gehouden.

„Hee," zei Pat, „kijk eens!" Hij wees naar het eerste knipsel, waarop met forse letters stond: „Albright schuldig bevonden". Daaronder, in iets kleiner letters: „Belastingontduiker krijgt 5 jaar gevangenisstraf.“

„Meneer Albright was een oplichter!" zei Pam ontsteld.

„Wat is een belastingontduiker?" vroeg Pat.

„Dat ben je als je je belasting niet betaalt," zei Danny. Een heleboel gangsters en grote oplichters gaan daarvoor de gevangenis in.“

„Tjonge, dit wordt hoe langer hoe gekker," zei Pat. „Ik heb nog nooit gehoord van gangsters die vlinders verzamelen.“

„Laat eens kijken wat er nog meer staat," stelde Danny voor. „Misschien staat hier iets in over de vlinders.“

„Dus meneer Albright was een oplichter," zei Pam nadenkend... „Jongens, dat is onze eerste echte aanwijzing!"

(wordt vervolgd)

Overal in de Kerk vindt men tegenwoordig mannen en vrouwen die door de posities die aan hen werden overgedragen, geestelijk zijn gegroeid.

Ten tweede, bij het overdragen deed Jezus het niet voorkomen alsof de opdracht gemakkelijk was, maar Hij liet ze uitdagend en spannend klinken.

Petrus was een welvarend visser. Toen Jezus hem tot Zijn dienst riep, vroeg Hij hem niet zijn zaak op te geven en een prediker of zendingeling te worden, maar Hij maakte de oproep veel interessanter. Markus geeft het volgende verslag van deze roeping:

„En wandelende bij de Galilese zee, zag Hij Simon en Andreas, zijn broeder, werpende het net in de zee (want zij waren vissers);

„En Jezus zeide tot hen: Volgt Mij na, Ik zal maken dat gij vissers der mensen zult worden.

„En zij, terstond hun netten verlatende, zijn Hem gevolgd.“ (Markus 1:16-18)

Zo ook bij het roepen van de zeventig om als zendingelingen uit te gaan, maakte Jezus de opdracht belangwekkend:

„Hij zeide dan tot hen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; daarom bidt den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uittoste.“ (Lukas 10:2)

Toch deed Jezus het niet voorkomen alsof de opdracht gemakkelijk was. Reeds dadelijk in het begin was Hij realistisch. Hij voegde eraan toe:

„Gaat henen; ziet. Ik zend u als lammeren in het midden der wolven.

„Draagt geen buidel, noch male, noch schoenen; en groet niemand op den weg.“ (Lukas 10:3-4)

Ten derde, bij het overdragen van verantwoordelijkheid bracht Jezus hen die Hij riep volkomen op de hoogte van hun plichten.

Hij hielp hen zich op hun opdrachten voor te bereiden. Ouderling James E. Talmage licht dit in Jezus de Christus als volgt toe:

„Een tijdlang na hun ordening bleven de apostelen bij Jezus en werden door Hem onderricht en getraind voor het werk dat hun wachtte; daarna kregen zij speciale opdrachten en werden zij uitgezonden om krachtens de autoriteit van hun priesterschap te prediken en te bedienen . . .“ (Jezus de Christus, blz. 170)

Ten vierde, Jezus schonk aan hen die Hij riep Zijn vertrouwen, zoals Zijn Vader het Hem geschenken had.

Het is veelbetekenend dat bij ten minste drie gelegenheden de Vader, sprekend over Jezus, gezegd heeft: „Deze is Mijn Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!“

Ook Jezus zond de dienstknechten die Hij had geroepen, zodanig uit, dat zij voelden, dat zij Zijn vertrouwen hadden. Zo zei Hij bij voorbeeld tot de zeventigers: „Wie u hoort, die hoort Mij . . .“ (Lukas 10:16)

Een verstandig leider in de Kerk zal tegenwoordig niet proberen zelf al het werk te doen en daardoor

indruk te wekken dat niemand anders daarvoor geschikt is. En wanneer hij aan een ander iets overdraagt zal hij de verzekering geven dat degenen aan wie de opdracht wordt gegeven, zijn volle steun heeft.

Jethro leerde Mozes een wijze les, namelijk om niet te proberen alles zelf te doen. Luister naar Jethro's wijze raad aan een overigens groot leider betreffende een verstandige overdracht van gezag — het spreiden van verantwoordelijkheid door mensen daartoe op te leiden en de last voor Mozes te verlichten:

„Als de schoonvader van Mozes alles zag, wat hij het volk deed, zo zeide hij: Wat ding is dit, dat gij het volk doet? Waarom zit gij zelf alleen, en al het volk staat voor u, van den morgen tot den avond.

„Toen zeide Mozes tot zijn schoonvader: Omdat dit volk tot mijn komt, om God raad te vragen.

„Wanneer zij een zaak hebben, zo komt het tot mij, dat ik richte tussen den man en tussen zijn naaste; dat ik hun bekend make Gods instellingen en Zijn wetten.

„Doch de schoonvader van Mozes zeide tot hem: De zaak is niet goed, die gij doet.

„Gij zult geheel vervallen, zo gij, als dit volk, hetwelk bij u is; want deze zaak is te zwaar voor u, gij alleen kunt het niet doen.

„Hoor nu mijn stem, ik zal u raden, en God zal met u zijn; wees gij voor het volk bij God, en breng gij de zaken voor God.

„En verklaar hun de instellingen en de wetten, en maak hun bekend den weg, waarin zij wandelen zullen, en het werk, dat zij doen zullen.

„Doch zie gij om, onder al het volk, naar kloeke mannen, God vrezende, waarachtige mannen, die gierigheid hatende; stel ze over hen, oversten der duizenden, oversten der honderden, oversten der vijftigen, oversten der tien.

„Dat zij dit volk te allen tijde richten; doch het geschiede, dat zij alle grote zaken aan u brengen, maar dat zij alle kleine zaken richten; verlicht alzo uzelfen, en laat hen met u dragen.

„Indien gij deze zaak doet, en God het u gebiedt, zo zult gij kunnen bestaan; zo zal ook al dit volk in vrede aan zijn plaats komen.

„Mozes nu hoorde naar de stem van zijn schoonvader, en hij deed alles, wat hij gezegd had.

„En Mozes verkoos kloeke mannen, uit gans Israël, en maakte hen tot hoofden over het volk; oversten der duizenden, oversten der honderden, oversten der vijftigen, en oversten der tien.

„Dat zij het volk te allen tijde richtten, de harde zaak tot Mozes brachten, maar zij alle kleine zaak richtten.

„Toen liet Mozes zijn schoonvader trekken; en hij ging naar zijn land.“ (Exodus 18:14-27)

Ten vijfde, Jezus schonk aan hen die Hij riep, Zijn trouw, en rekende in ruil daarvoor op de hunne.

Deze kwestie van getrouwheid is een belangrijk beginsel. Ik herinner mij dat ik een paar jaar geleden eens een hele dag in een hotel in Philadelphia vergaderd had

(wordt vervolgd op blz. 369)

Voor **JEUGD** van de Kerk

Met haar door hard werken op het land vereelde en ruw geworden handen haalde zij de pot met bonen van het vuur; haar gezichtje verried echter dat zij nog jong was. „Wat bedoelde hij met ‚kwijtschelding?‘ vroeg zij scherp.

Haar vader steunde met de armen op de tafel. De lange rit naar Salt Lake City voor de april-conferentie was vermoeiend geweest, maar wel de moeite waard. Hij fronste zijn wenkbrauwen en dacht na. Het kwam er nu op aan de juiste woorden te kiezen. „Daar de Kerk dit jaar sinds de oprichting haar vijftigste verjaardag viert zou president Taylor graag willen dat we dit jaar als een ‚jubeljaar‘ beschouwd en wij iedereen zijn schulden kwijt scholden. In oudtestamentische tijden schijnt dat de gewoonte geweest te zijn — de slaven vrij laten en zo.“

Zij zette de bonen op tafel en haalde een bord voor haar vader. De kleintjes Joseph en Benjamin hadden al lang gegeten en waren al naar bed, maar zij had het eten warm gehouden omdat vader laat terug zou komen. „Wij hebben geen slaven,“ merkte zij met een effen gezicht op.

„Wij moeten dat niet zo letterlijk opvatten“, antwoordde vader, „als ik mij goed herinner zei president Taylor: maak de broeder die waardig is en schulden bij u heeft daarvan vrij als het even kan. Laat er onder ons geen rijken zijn die slechts wat kruimeltjes van hun tafel laten vallen om een arme zieke Lazarus te voeden. De Kerk geeft het voorbeeld en haalt een streep door de \$ 800 000 aan schulden aan het emigratiefonds’ en nu hopen zij dat iedereen dat voorbeeld wil volgen.“

„Zo,“ riep zij uit en vervolgde met een schamper lachje „nou, wij hebben ook een ‚broeder‘ die bij ons in de schuld zit, maar die kun je toch moeilijk ‚waardig“

Met welke maat?

noemen en met de beste wil van de wereld kun je niet zeggen dat wij rijk zijn.“

„Deze raad werd gegeven aan alle leden van de Kerk. Ik vind dat we de Aaronsons hun schuld kwijt moesten schelden.“

„Vader!“ Haar ogen waren één en al verontwaardiging. „Dat meent u niet! Van alle waardeloze, luie niksnutten ter wereld zijn de Aaronsons wel de ergste.“

„Martha, lieve kind, de Heer heeft gezegd: oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld worde.“

„Dit is geen kwestie van oordelen! Dit is een kwestie van recht! U hebt ze nu al acht jaar toegestaan op ons land te wonen en toen zij er kwamen wonen was het een goed land, het beste stuk dat wij hadden, maar zij hebben het helemaal verwaarloosd; en betalen! poeh! bij stukjes en beetjes, net naar het hun zelf uitkomt en altijd met het smoesje dat de tijden hard zijn en zij de pacht niet ineens bij elkaar kunnen krijgen.“

„De tijden zijn ook zwaar geweest. De droogte verleden zomer was voor vele mensen een ramp.“

„Ja, en voor ons ook!“ Met een snik sloeg ze haar armen om zijn hals, vader, ik houd zoveel van u, maar waarom bent u toch altijd zo’n Joris Goedbloed! De mensen nemen een loopje met u!“

Zachtjes streek hij haar over de rug en zei: „Ja, ja,

daar kan ik nou eenmaal niks aan doen, denk ik." Hij nam haar ruwe handjes in de zijne en streek met zijn vinger over de eeltplekken. „Je hebt het moeilijk gehad sinds moeder dood is, kleine meid — nooit eens een plezierdje. Je hebt je hele jeugd aan mij en de jongens opgeofferd. Ik wilde dat het anders was. Maar eens zal het goed

Door Virginia Maughan Kanmeyer

worden. Dan zullen we een huisje boven op de heuvel hebben."

Het huis op de heuvel! Dat was haar enige hoop en troost geweest, die gedachte hield haar overeind. Als de andere meisjes naar danspartijtjes gingen en een beetje verlegen met jongens flirten, stond zij thuis te wassen, te strijken, te koken, te boenen of te werken naast haar vader op het land. Zij hadden een stuk land verpacht aan de Aaronsons om geld voor het nieuwe huis bij elkaar te krijgen en nu wilde vader hun de schuld kwijt schelden.

Er kwamen tranen in haar ogen. Haar vader nam zijn grote zakdoek uit zijn zak en veegde ze af. „Jij bent de vrouw des huizes" zei hij „en jouw stem telt ook mee. Ik zal geen besluit nemen voordat jij het hebt goedgekeurd. Laten we er maar eens een nachtje over slapen en bidden om leiding."

In haar slaapkamertje zat Martha haar haar te borselen. De glanzende bruine golven die overdag altijd

glad weggetrokken waren rolden om haar schouders. Zij keek in de gegolfde spiegel. Ze had een mooie teint en lieve ogen. Zou haar moeder er zo uitgezien hebben als ze zich klaarmaakte voor een bal? Moeder was een zuidelijke schoonheid geweest die in weelde was grootgebracht. Ze had alles wat ze had opgegeven voor het Evangelie en ze had nooit geklaagd, maar het harde leven had haar uiteindelijk gedood. Vader had de kleine hut dicht bij de kreek gebouwd zodat ze niet zover behoefde te lopen om water. Hij had haar beloofd dat hij eens zo'n fijn huis voor haar zou bouwen als zij verlaten had, alleen niet zo groot natuurlijk. Zij hadden de plek al uitgekozen boven op een heuvel bij een woud van esdoorns. Moeder had haar huis nooit gekregen. Zou het Martha ook zo vergaan? „t Gaat niet zozeer om mij," zei ze heftig tegen haar spiegelbeeld, „het gaat om Benjamin! De dokter heeft gezegd dat hij niet zo'n last van kroep zou hebben en niet zo vaak ziek zou zijn als wij op drogere grond zouden wonen."

In wanhoop liet zij haar hoofd hangen en ging verdrietig naar bed. Maar zij kon niet inslapen. Haar hele wezen haakte naar iets heerlijks, naar het eind van dat zinloze gezwoeg. Ze stond op en liep in het donker de kamer door. In een hoek stond een koffer, die deed zij open. Lavendelgeur kwam haar tegemoet en zij begon zachtjes te huilen. Alles wat nagelaten was door een lang gestorven moeder zat in deze koffer — een geelachtig satijnen bruidskleed, enkele brieven met een fluwelen lintje bij elkaar gebonden, een zwaar zilveren theeservies in flanel gewikkeld en die geur.

De volgende dag leek alles wel verkeerd te gaan. Kleine Benjamin was ziek en moest van school thuisblijven. Omdat ze hem moest verzorgen schrooide ze bij het strijken vaders beste overhemd. En tot overmaat van ramp kwam vader tussen de middag thuis en vertelde dat de knecht had opgezegd. „t Spijt mij erg, lieve kind," zeide hij met zijn vriendelijke stem alsof het zijn schuld was, „maar nu zul je morgen naar de stad moeten om een nieuwe knecht te huren. Ik heb beloofd morgen met broeder O'Malley naar de canyon te gaan om ceders te hakken en je kunt hier niet zonder hulp zitten."

„t Is goed vader, ik zal gaan." Zij had een hekel aan dit reisje. Het betekende dat zij naar een soort arbeidsbureau moest, waar zij tussen de ruwste mannen moest zitten. Maar vader had gelijk. Zij moesten een knecht hebben.

Toen vader de volgende morgen met broeder O'Malley vertrokken was hielp zij Joseph naar school en liet Benjamin beloven dat hij in bed zou blijven tot zij weer terug was; toen zadelde zij de merrie voor de rit naar de stad.

Op het arbeidsbureau zat zij aanvankelijk op een bank haar beurt af te wachten. Om haar heen zaten werkeloze mijnwerkers, voerlui en spoorweglieden die verhalen en ruwe moppen uitwisselden. Eindelijk stond ze met een gevoel van verlichting voor Mr. Cutler, die verrast zei: „Nee maar, juffrouw Martha, u hier?"

„We hebben een knecht nodig, Mr. Cutler. De vorige is weg en mijn vader kon zelf niet komen.“

„Ja, jullie zijn niet de enigen die personeelsproblemen hebben”, zei Mr. Cutler, „ziet u die dikke man daar in de hoek die met z'n vrienden staat te praten? Dat is de baas van een vrachtoverbedrijf dat goederen vervoert tot Montana toe. Zo juist is zijn beste vrachtrijder er van door gegaan, de jonge Jonah Aaronson.“

„O ja?” In werkelijkheid was Martha niet verbaasd. Dat was echt iets voor de Aaronsons, onbetrouwbaar als zij waren.

Mr. Cutler ging er eens echt voor zitten zonder te letten op de lange rij mensen die op hem wachtten. „Tja”, zei hij, „hij zei op en ging zonder te vragen of het goed was meteen weg. Hij nam al zijn geld mee — meer dan duizend dollar.”

Martha trachtte de schok die zij voelde te verbergen. „Wat denkt u dat hij daarmee gaat doen?” vroeg zij.

„Doen?” lachte Mr. Cutler. „Ja, wat zal een jongeman met duizend dollar doen! Het er op een goede dag doorheen jagen denk ik.”

Zij sprong op. „Ik moet gaan, Mr. Cutler. Stuur t u ons een knecht?”

„Ja, zeker juffrouw. Als het kan vanmiddag nog.”

Op weg naar huis drukte Martha haar hielen woedend in de zijden van haar paard. Zo! Jonah Aaronson bezat duizend dollar. Hij was de oudste van de Aaronsons, ongeveer van haar eigen leeftijd. Ze herinnerde zich hem als een magere jongen met dunne armoedige kleren die altijd te laat op school kwam. Hij was in het vervoersbedrijf gegaan toen hij achttien was. Het was hard en ruw werk, maar het betaalde goed. Hij had het nu twee jaar uitgehouden maar was blijkbaar van plan om het er van te nemen.

Hoe meer zij er over dacht hoe kwader ze werd. „Het is ons geld! Als die waardeloze snertvader van hem de schuld niet wil betalen moet de zoon het maar doen!”

Toen ze thuis kwam was de kuch van kleine Benjamin weer erger geworden. Hij was tijdens haar afwezigheid toch uit bed gekomen en was in z'n hansopje wat gaan spelen en nu hoestte hij nog erger dan tevoren. Zij maakte een mosterdepleister voor hem klaar en wat pepermuntthee en dacht voor de honderdste keer: „Als we maar een beter huis hadden, waar het droogt was dan zou hij niet aldoor ziek zijn.”

Haastig deed zij de mosterdepleister op Benjamins borst en zei bij zichzelf: „Ik doe het!” Toen vloog ze zonder naar Benjamins protest te luisteren naar haar kamer en sloeg de deur hard achter zich dicht. Bevend van woede pakte zij papier en pen en inkt en schreef:

Aan de heer Jonah Aaronson.

Mijnheer,

Mij is ter ore gekomen dat u uw baan bij de Overland Vervoersmaatschappij hebt opgezegd en dat u in het bezit bent van een grote som gelds. U kunt misschien niet helpen dan u het niet weet, maar uw familie zit nu al acht jaar lang bij ons in de schuld voor het stuk land waarop u woont. Daar uw vader onmachtig of onwillig is om te betalen wat hij schuldig is schijnt het mij toe dat

deze morele verplichting op u rust. Wij zouden een zo spoedig mogelijke betaling zeer op prijs stellen.

Martha Dicken

Ze liep naar de deur en zag Joseph juist uit school thuiskomen. „Joseph” riep zij, „breng deze brief eens even naar Aaronson. Zorg dat je hem aan Jonah Aaronson geeft.”

De volgende dag zag ze hem aankomen, juist toen ze bezig was de was op te hangen. Hij sloeg echter geen acht op haar, legde een pakje voor de deur neer en verdween.

Er was geen brief bij — alleen een bundeltje geld, duizend dollar in biljetten. Zij greep het geld, vloog het huis in en omhelsde kleine Benjamin. „Benji” riep zij uit, „eindelijk zullen wij dan toch het huis op de heuvel krijgen. En je zal beter worden en alles zal fijn worden!” Kleine Benjamin keek haar verwonderd aan toen zij zingend de kamer door danste.

Ze kon haast niet wachten tot vader thuis kwam. Toen hij eindelijk 's zaterdagsavonds thuis kwam zag hij er moe en ziek uit. Hij had een zware kou gevat in de bergen, daarom liet hij de karwijtjes over aan de nieuwe knecht en ging meteen naar bed. „Ik zal het hem morgen wel vertellen” zei ze tot zichzelf.

Voor het eerst sinds jaren was vader te ziek om naar de zondagsschool te gaan en Martha en de kleine jongens gingen dus zonder hem. Daar zat zij met haar hoedje op en in haar beste zwarte jurk en zong de liederen mee en luisterde naar de les, maar de hele tijd waren haar gedachten bij het geld dat thuis onder haar matras verstopt lag.

Na de dienst stond de bisschop bij de deur om ieder de hand te drukken. „Waar is je vader vandaag, Martha?”

„Hij is ziek, bisschop, en kon niet meekomen.”

„Dat spijt mij. Ik zal proberen vanmiddag even aan te komen.”

„Dank u”, zei ze, „dat zal hij fijn vinden.”

„Er zijn er nog meer niet vanmorgen. Er is ook niemand van de Aaronsons. Weet jij ook wat daar aan de hand is?”

Ze kreeg een kleur en om één of andere reden voelde ze zich een beetje schuldig. „Nee, ik weet het niet.”

Thuis gekomen sneed zij brood en schonk melk in en intussen bedacht zij een plan voor de verrassing. Ze zou haar vader het eten op een presenteerblaadje brengen en als hij dan het servet er af nam lag daar het geld. Maar vader riep haar al. „Wat is er vader?”

Hij keek bezorgd. „Ik heb al op je liggen wachten, lieve kind. De Aaronsons hebben moeilijkheden. Kan je niet even gaan zien of je ze kunt helpen?”

„Wat is er dan?”

„Zuster Aaronson kwam huilend hier vanmorgen. Ze vertelde dat Jonah weggegaan was.”

„Heeft hij niet gezegd waarom?”

„Nee. Er was alleen een briefje waarop stond: „Ik ga weg en kom nooit meer terug.”

Martha's keel werd zwaar dichtgeknepen. „Misschien

is hij wel weer vrachtrijder geworden."

„Nee, dat is juist het vreemde van het geval. Een maand geleden ging de jongen naar de bisschop om te vragen of hij ook een zending mocht vervullen. Hij had al het geld dat hij verdiend had daarvoor opzij gelegd. Zijn familie was erg trots op hem en hij wachtte alleen nog maar op de oproep. Daarom is het zo vreemd dat hij nu weggegaan is. Kun je niet even naar hen toegegaan en zien of je zuster Aaronson kunt troosten?“

Maar hij kreeg geen antwoord. Ze was naar haar kamer gevlogen en lag op haar knieën, zich met wroeging realiserende wat voor verschrikkelijks ze gedaan had en schreiende: „O, Heer, vergeef, vergeef me.“

* * *

Ver weg op de vlakke liet Jonah Aaronson zijn paard langzamer lopen. Zijn boosheid bedaarde wat. Hij liet de teugels los hangen en ging voorover op zijn paard liggen. Het vermoede dier, blij om van die dolle galoef af te zijn, sukkelde langzaam voort. Geleidelijk werd de jongen zich bewust van een ritme dat hortend en stotend scheen te zeggen: „Zij wist het niet. Zij wist het niet. Zij wist het niet.“

Hij trok de leidsels aan en het paard hield dankbaar halt. Lange tijd zat Jonah na te denken, toen draaide hij zich om en keerde terug op zijn weg.

„Ik ga terug . . . ik ga weer als vrachtrijder werken . . . ik ga opnieuw sparen . . . en eens zal ik de Heer dienen op de wijze zoals Hij dat wil“

○

(vervolg van blz. 365)

met boeren en zakenmensen. Toen ik des avonds uitging om een luchtje te scheppen en een paar brieven te posten, hoorde ik, toen ik de deur van het postkantoor binnenging, de klanken van een bekend moormoens lied, die door de open ramen, van de overzijde kwamen. Ik nam aan dat het een straatvergadering was. Ik poste mijn brieven en ging naar het raam om naar buiten te kijken. En ja, het waren twee jongemannen, gekleed in een donker kostuum, die op de hoek bij de stoep stonden. Zij hielden op met zingen en een van hen begon te spreken. De ander had exemplaren van het Boek van Mormon en een paar brochures in de hand, en in de andere twee hoeden.

Toen zij klaar waren, ging ik naar buiten en vroeg de jongeman die de boeken en de hoeden in zijn handen had gehouden: „Wat deed u terwijl u metgezel aan het spreken was?“

En ik herinner mij het bevredigende antwoord dat hij gaf. Hij zei: „Broeder Benson, ik bad tot de Heer dat hij de juiste woorden zou zeggen om de harten van de mensen die luisterden, te beroeren.“ Trouw en ondersteuning! Wederzijdse steun is onbetaalbaar!

Jezus sprak tot de elf over Zijn eenheid met de Vader. Hij zei: „Geloof Mij, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is . . .“ (Johannes 14:11) Jezus vroeg hun, Hem trouw te zijn als hun Leider: „Indien gij Mij liefhebt zo bewaart Mijn geboden.“ (Johannes 14:15) Daarna bevestigde Hij opnieuw Zijn trouw aan hen: „Ik

zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.“ (Johannes 14:18) Hij voegde eraan toe: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; . . . Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaaqd.“ (Johannes 14:27)

Een goed leider verwacht trouw van hen die hij roept. Hij op zijn beurt schenkt hun zijn trouw. Hij steunt hen aan wie hij een taak heeft opgedragen. De trouw strekt zich ook uit over zaken die niet tot de opgedragen taak behoren. Hij is trouw wanneer aan degenen met wie hij dient, eer wordt bewezen. Hij is trots op hun successen. Hij annuleert geen door anderen genomen beslissing zonder eerst overleg te hebben gepleegd met degenen die de beslissing genomen heeft. Hij brengt geen van zijn medewerkers in het bijzijn van anderen in verlegenheid. Hij is eerlijk en openhartig tegen hen.

Ten zesde, Jezus verwachtte veel van hen aan wie Hij verantwoordelijkheid overdroeg.

Kort voor Zijn hemelvaart gaf Jezus de volgende opdracht aan Zijn elf: „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.“ (Markus 16:15)

In deze tijd krijgt een leider in de Kerk gewoonlijk gedaan wat hij werkelijk verwacht. Hij moet bij het overdragen een ruim standpunt innemen. Hij moet hun aan wie hij opdrachten geeft, de verzekering geven dat zij in dienst van de Heer zelfs grotere macht hebben dan in gewone verantwoordelijke posities. Het werk van de Heer kan niet mislukken wanneer de mensen hun best doen. Wij zijn slechts werktuigen, dit is het werk van de Heer. Dit is Zijn Kerk — Zijn Evangelieplan. Het zijn Zijn kinderen waarmee wij samenwerken. Hij zal niet toelaten dat wij falen indien wij ons deel doen. Hij zal ons zo nodig in staat stellen meer te doen dan onze talenten en ons kunnen eigenlijk toelaten. Dit weet ik. Ik ben er zeker van dat velen van u dezelfde ervaring hebben gehad als ik. Het is een van de heerlijkste ondervindingen die een mens kan hebben.

In het laatste plechtige gesprek met de elf voor Zijn hemelvaart zei Jezus: „Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.“ (Handelingen 1:8)

President John Taylor heeft gezegd: „Indien een ding goed gedaan is, zal niemand vragen hoe lang het geduurd heeft om het te doen, maar wie het heeft gedaan.“

Er is in de Kerk geen plaats voor slordig werk. Een bekwaam leider zal goed werk verwachten, en hij zal hun aan wie hij iets opdraagt duidelijk maken dat hij goed werk verwacht.

Ten zevende, Jezus nedigde, naar het schijnt, diegenen die Hij opdrachten had gegeven, uit om van hun ervaringen te vertellen en suggesties te doen.

Dit is af te leiden uit hetgeen Markus zegt: „En de apostelen kwamen weder samen tot Jezus, en boodschappen Hem alles, beide wat zij gedaan hadden, en wat zij geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt gij-

lieden in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig... (Markus 6:30-31)

Jezus stond niet alleen open voor suggesties; Hij was ook zorgzaam voor anderen. Hoewel Hij veel verwachtte, was Hij geen „slavendrivers”. Hij verzocht de apostelen, nadat zij een vermoeiende tijd achter de rug hadden, om „naar een woeste plaats te komen en een weinig te rusten.”

Geen verstandig leider denkt dat alle goede ideeën van hemzelf komen. Hij vraagt de mensen die hij leidt suggesties te doen. Hij laat hen voelen dat zij een belangrijk aandeel hebben in het treffen van beslissingen. Hij geeft hun het gevoel dat zij hun ideeën uitvoeren, en niet alleen de zijne.

Het huisonderwijsprogramma van de Kerk is een prachtig systeem voor suggesties. Huisonderwijzers zullen suggesties vragen aan hun gezinnen. Priesterschapsleiders aan de huisonderwijzers en de bisschop aan de priesterschapsleiders. De ringpresident zal de bisschoppen aansporen suggesties te doen. Op deze manier zal de leider niet alleen vele nuttige ideeën voorgelegd krijgen: hij blijft ook op de hoogte van hetgeen er omgaat onder degenen die hij leidt.

Ten achtste, Jezus leerde dat hij, die leiding geeft, het oog moet houden op de vorderingen van degenen aan wie hij verantwoordelijkheid heeft overgedragen en in een geest van liefde moet prijzen of berispen.

In Zijn gelijkenis van de talenten zei de Meester: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten; ga in, in de vreugde des heren.” (Mattheüs 25:23)

Nadat de verantwoordelijkheid aan iemand is overgedragen, verliest de leider de betrokken persoon en de opdracht niet uit het oog. Hij ziet met belangstelling toe, maar „kijkt niet over de schouder”. Hij geeft ter zake dienende goedkeuring, wanneer die verdient is. Waar nodig is hij behulpzaam door het geven van aanmoediging. Wanneer hij meent dat het werk niet goed gedaan wordt en een verandering nodig is, treedt hij moedig en vastberaden, doch met vriendelijkheid, op. Wanneer de ambtsperiode voor een bepaalde functie is afgelopen, spreekt hij zijn waardering en dank uit.

Neeg moeilijker dan kritiek is soms te verdragen dat de leider met geen woord rept van het werk dat ons werd opgedragen; eerlijk gemeente en duidelijke opmerkingen of briefjes zijn uitstekende prikkels om het werk goed te doen.

Indien de tijd het zou toelaten, zouden talrijke voorbeelden van verstandig overdragen kunnen worden aangehaald uit het leven van de profeet Joseph Smith en zijn opvolgers. Ook uit het leven van u, mijn broeders, wijze bisschoppen, ring- en zendingspresidenten en van anderen.

Maar ik eindig hier met terug te komen op de zaak die van het allerhoogste belang is, namelijk die van het overdragen door de geest, want er is geen middel dat de geest op bevredigende wijze kan vervangen. Wat dit betreft, ken ik geen indrukwekkender tekst dan de in-

spirerende woorden die door de Heer gericht werden tot de profeet Joseph Smith en vanuit de gevangenis te Liberty geschreven werden in de 121ste afdeling van de Leer en Verbonden. Zij zijn verheven van geest, zij bevatten een les die passend is voor alle tijden en zij zijn steeds van diepe betekenis voor de priesterschap van God:

„Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren.

„Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — waarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.

„Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden.

„Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat, zodra zij enig gezag verkrijgen — zoals zij veronderstellen — zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen.

„Daarom worden velen geroepen, maar weinigen gekozen.

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen. —

„Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe; „Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.” (Leer en Verbonden 121:34-44)

Dat wij altijd deze raad en alle andere in de Schriften gegeven aanwijzigingen in acht mogen nemen bij ons streven om op een verstandige manier ernstig en met biddend hart over te dragen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, Amen.

Een bekend schrijver over godsdiensten ontdekt hoe het mormonisme de jeugd in haar greep houdt . . . door de OOV

Leden van de Kerk hebben altijd graag willen weten welke indruk niet-leden van de Kerk hebben van het OOV-programma. Louis Cassells, een van de oudste schrijvers voor United Press International heeft enkele dagen in Salt Lake City doorgebracht om de juni-conferentie bij te wonen en wijk-OOV-vergaderingen en andere activiteiten te bezoeken. Wat nu volgt is een uittreksel uit de indrukken van de heer Cassells die hij via de United Press International over de hele wereld verspreidde.

Iedere mormoon van 12 tot en met 25 jaar is automatisch ingeschreven in het OOV-programma en blijft ingeschreven staan ook al neemt hij er niet aan deel. Dit in aanmerking genomen is het wel opmerkelijk dat bij elke OOV-activiteit gemiddeld twee derde van het aantal ingeschreven leden aanwezig is.

Zowel het plan tot de oprichting als de naam Onderlinge Ontwikkelings Vereniging is terug te voeren tot Brigham Young, de leider van de pioniers, die president van de Kerk was toen de vervolgte mormonen hun historische trek maakten door de westerse wildernis om aan de oevers van Utah's grote zoutmeer een „Nieuw Zion” op te bouwen.

Bijna een eeuw geleden — om precies te zijn 99 jaar — kwam Brigham Young tot de conclusie, een conclusie die studenten in de sociologie met betrekking tot jeugdmisdadigheid ons heden ten dage in de oren trompetten, dat de beste manier om kinderen voor misstappen te behouden is ze bezig te houden met gezonde activiteiten.

Na deze aansporing werden er afzonderlijke groepen opgericht voor mormoonse jongens en meisjes, om ze aan te moedigen „zich te bekwamen in al wat goed en mooi is”.

Mensen die weten dat de mormonen drinken en roken niet goedkeuren, denken dikwijls dat zij ook afwijzend staan tegenover dansen. Maar Brigham Young was opgegroeid in een puriteins protestants gezin waar dansen en zelfs vioolspelen als zijnde wuft veroordeeld werden.

„Ik zal mijn kleine kinderen niet onderwerpen aan zo'n onnatuurlijke gedragslijn,” zeide hij. „Zij mogen gaan dansen, muziek studeren, romans lezen en al het andere doen dat zal helpen hun geest te ontwikkelen en ze vrij en onbelemmerd te doen gevoelen naar lichaam en geest.”

De geest van dit besluit dat voor het midden van de 19de eeuw ongewoon ruim van opvatting is — vindt nog altijd zijn weerspiegeling in de mormoonse programma's voor de jeugd. Dansen — niet volksdansen of walsen, maar het gracieuze ballroom-dansen van jongens en meisjes — vormt een groot onderdeel van het mormoonse uitgaansleven. Jonge kinderen krijgen gratis dansles op de OOV-vergaderingen. De ouderen bezoeken bals die of van hun OOV-groep of van de wijk uitgaan.

Elke vrijdag- en zaterdagavond worden er in Salt Lake City en andere mormoonse centra over de gehele wereld honderden bals gegeven die van de Kerk uitgaan.

De Kerk echter houdt wel zekere maatstaven aan. Dansen waarbij men het lichaam op een belachelijke manier in bochten moet wringen of met schouder en heupen moet schokken of van die uitbundige duikbewegingen moet maken worden geweerd. Als intermezzo is er een „floor-show“ om een uittocht te voorkomen.

Mormoonse meisjes — die er gewoonlijk allerliefst uitzien — dragen jurkjes die men zou kunnen noemen „bescheiden-mini“. (Een mormoonse vader bevestigde mijn vermoeden dat de lengte van de jurkjes afhing van een compromis dat bereikt werd door intensief en soms met tranen gevoerd overleg tussen vaders en dochters.)

Het jeugdprogramma legt ook sterk de nadruk op muziek, amateurtoneel, padvinderij en sport.

Ook de liefde voor muziek wortelt diep in de mormoonse geschiedenis. Gedurende hun spannende reis door de wildernis hielden de mormoonse pioniers door zingen de moed erin. Heden ten dage wordt de traditie hoog gehouden door het wereldberoemde tabernakelkoor en ongeveer 7000 minder goed bekende koorpjes die geleid worden door dirigenten uit de wijken. Ook instrumentale muziek wordt aangemoedigd. Minstens eens per jaar houdt iedere wijk een muziekfestival waarop de jongeren dan hun vocale en instrumentale talenten op een groot aantal instrumenten kunnen tonen. Op het festival dat ik bijwoonde was de hoofdschotel een doeldakband compleet met Schotse rokjes aan.

Eén van de eerste dingen die de mormonen deden nadat zij in de Zoutmeervallei waren aangekomen, was het bouwen van het grootste en mooiste theater tussen Chicago en San Francisco. Vanaf dat begin in 1862 heeft het toneel bij de mormonen van alle tijden en vooral bij de jonge mensen een belangrijke plaats ingenomen. Mormoonse wijken en OOV-groepen geven 10.000 opvoeringen per jaar. Een verrassend hoog percentage bestaat uit musicals. Die ik zag — en er speelden toch alleen maar amateurs in mee — stonden verscheidene graden hoger dan wat men van een kerkelijk toneel zou verwachten.

De mormoonse Kerk was de eerste kerk in Amerika die een padvindergroep had. Zij hebben nog altijd het grootste padvindingsprogramma voor jongens ter wereld. In 1928 vonden zij het nodig om ook met de oudere jongens een uitgebreider programma voort te zetten en zo begonnen zij met wat wij noemen het Voorlopersprogramma. Vijf jaar later werd dat overgenomen door de National Boy Scout Organization en heden ten dage

is het door het hele land bekend als het Verkennerspadvindingsprogramma.

Een georganiseerde sportcompetitie is misschien wel de grootste magneet die de OOV gebruikt om de mormoonse jongens te trekken en vast te houden. Elke wijk heeft zijn eigen junior en senior basketbal, volleybal en softbalteams. Zij spelen tegen elkaar volgens de gewone regels van de liga en de kampioenen komen uit in de districtswedstrijden, waarna een gigantisch landelijk toernooi volgt. Het basketbaltoernooi verwerkte ieder voorjaar in Salt Lake City evenveel opwinding als in iedere andere stad zou gebeuren wanneer zij gastheer moest spelen bij een wereldtoernooi.

Om dit groots opgezette jeugdprogramma te houden is het nodig dat een enorm aantal volwassenen hun tijd en leiderschapskwaliteiten eraan geven. Als je de huisonderwijzers, zondagsschoolleren, toneelleiders, dans- en muzikleren, sportleren en verder nog leiders op alle mogelijke gebieden bij elkaar telt dan moeten er in een typische mormoonse wijk ongeveer 250 plaatsen bezet worden met onbetaalde werkers. En die baantjes vragen wat van je. Vele volwassen mormonen vertelden mij dat zij 15 tot 30 uur per week spenderen aan OOV- of ander kerkwerk.

In vele sekten zou het uiterst moeilijk zijn om zoveel volwassenen te vinden die zoveel van hun tijd aan het werk wilden geven. De mormonen zijn echter in staat om dat te doen, omdat, zoals president Tanner het stelde: „wij geen toeschouwers hebben in de Kerk“.

„Onze mensen bedenken geen uitvluchten of verontschuldigen en zij proberen niet er zich van af te maken wanneer hun gevraagd wordt een baantje op zich te nemen“ zei hij. „Wij hebben van kindsbeen af geleerd dat een oproep van de Kerk een oproep van God is. En als God je tot een taak roept en je alleen maar ja zegt en als je geloof ernstig neemt.

Mormonen nemen hun geloof zonder enige twijfel ernstig. En dat is misschien het grote geheim van hun succes om de jonge mensen dicht bij de Kerk te houden.

Voorgaande woorden die door een prominent journalist geschreven zijn geven een indruk van de geweldige invloed die de OOV heeft en zij moedigen ieder lid van de Kerk aan om actief in dit geïnspireerde jeugdprogramma mee te werken . . . al was het om geen andere reden dan dat „de OOV de jonge mensen dicht bij de Kerk houdt.“

Het Indexbureau van de tempelarchieven

Gedurende al de vijftienentwintig jaar van haar bestaan als vereniging heeft de Genealogische Vereniging genealogische gegevens uit alle delen van de wereld verzameld. Deze accumulatie van archiefstukken heeft tot gevolg gehad dat duizenden mensen hun genealogie en waar hun voorouders vandaan kwamen zijn gaan uitzoeken. Zodoende hebben we nu in de archieven van de Genealogische Vereniging meer dan zes miljoen gezinslijsten waarop miljoenen personen op voor komen voor wie het tempelwerk gedaan is.

Naarmate er meer tempels gekomen zijn, is het zoeken naar genealogische gegevens toegenomen, zodat er nu duizenden en nog eens duizenden mensen overal ter wereld bezig zijn met het keren van het hart van de vaders tot de kinderen, en het hart van de kinderen is op deze manier tot de vaders gekeerd.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verrichten deze onderzoeken voor een ander doel dan alle andere mensen. Voor ons is dit werk onontbeerlijk voor onze zaligheid. Het is onmisbaar voor de verwezenlijking van het eeuwige beginsel van verzegeling van gezinnen in de patriarchale orde van het heilige priesterschap.

Met de toewijding van het tempelbezoek is er meer werk voor ons overleden voorgelicht verricht. En met deze toewijding (het gevolg van de opdracht die de Heer de heiligen gegeven heeft) is ook de omvang van het archief dat de gegevens van de verordeningen herbergt toegenomen. Deze verordeningen, die op aarde zijn verricht, hebben geldigheid in de hemel. Met de woorden van de profeet Joseph Smith: „Het moge enkelen een zeer stoute leerstelling toeschijnen, waarvan wij spreken — een macht, die op aarde optekent of bindt, en in de hemel bindt. Niettemin is deze macht in alle eeuwen der wereld altijd gegeven, wanneer ook de Here iemand, of een groep mannen, door directe openbaring een bedeling van het priesterschap heeft gegeven. Wat daarom die mannen ook door hun gezag in de naam des Heren en in waarheid en getrouwheid deden — indien zij er een juist en getrouw verslag van bijhielden — werd op aarde en in de hemel een wet en kon overeenkomstig de besluiten van de grote Jehova niet worden te niet gedaan.” (Leer en Verbonden 128:9)

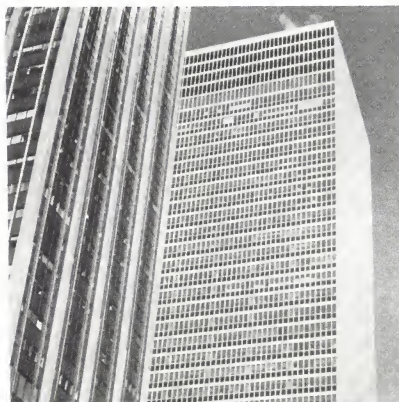
Daarom nu wordt alle tempelwerk nauwkeurig opgetekend in de tempels van de Heer, opdat er aan deze afdeling van Leer en Verbonden voldaan wordt. De Genealogische Vereniging heeft echter ook een nauwkeurig verslag bijgehouden — niet het officiële verslag des hemels, maar een verslag ten behoeve van de heiligen ter voorkoming van duplicatie en ter informatie. Dit archief bevat niet alleen de gezinslijsten, maar ook kleine kaarten die de naam van iemand die in de tempel begiftigd is bevatten en die op alfabet staan in wat het *Indexbureau van de tempelarchieven* heet (Engels: Temple Records Index Burau, afgekort: TIB). Er zijn nu meer dan 36 miljoen kaarten in dit archief. Daarom is het nu een waardevolle bron van informatie geworden.

Twee jaar geleden begonnen wij te beseffen dat elk lid van de Kerk gebruik zou moeten kunnen maken van de faciliteiten van dit belangrijke archief. Toen werd er een systeem uitgewerkt waardoor iedereen, waar ook ter wereld, gegevens omtrent zijn voorouders die wij in ons archief hebben, zou kunnen ontvangen. Er werd een aanvraagformulier gedrukt, en hiermee was er een nieuwe dienstverlening aan onze leden ontstaan. In deze korte periode van ongeveer twee jaar zijn meer dan 500.000 namen gecontroleerd door een selecte groep van deskundige meisjes op deze afdeling. Wij verwerken nu ongeveer duizend aanvragen per dag, waarbij het meestal gaat om de vraag: is er werk voor die-en-die gedaan, en zo ja, wilt u de gegevens op de kaart verstrekken?

Deze dienstverlening is gratis en een kopie van de kaart wordt naar de aanvrager gezonden. Als het om gezinslijsten gaat, worden die ook gekopieerd en met de

De zaken gaan goed in de USA

Stateside zet er vaart achter. Tien tegen één, dat op de parkeerplaats die u zich herinnert, nu wolkenkrabbers verrijzen. Ook het zakenleven in New York bruist van energie. Misschien zou het toch wel goed zijn, als u eens even overwipte!

Wanneer u dit doet, dan vliegt u. TWA natuurlijk. Ons luchtnet omspant alle belangrijke zakencentra. Wij kunnen u alle gewenste inlichtingen geven. Niet alleen wat het zakelijke gedeelte betreft, maar ook over hotels, het huren van auto's enz. enz. In New York hebben wij zojuist een splinternieuw World Travel Center geopend, waar alle vragen worden beantwoord. Als 't moet in 8 talen.

In Europa zijn we de experts waar het de USA betreft. En zo is uw reisbureau, met ons achter zich. Kom eens praten.

up up and away

* Service mark owned exclusively by Trans World Airlines, Inc.

De vorige en de nieuwe zendingspresident te midden van het voltallige zendelingencorps op 29 juni 1968 te Utrecht.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

Holmgren, Jane, 9 augustus

Eindhoven

Engelbert, Frederique Ragnhild, 21 juni

Enschede

Blaauw, Wiebe, 16 augustus

Blaauw-Arp, Aleida, 16 augustus

Blaauw, Alberdina, 16 augustus

Haarlem

Ruiter, Cornelis Pieter, 9 augustus

Leeuwarden

Jansen, Cornelis, 23 augustus

Nijmegen

De Groot, Henri, 24 augustus

Utrecht

Heemskerk, Mariken Eva Kristin, 26 augustus

Zwolle

Reitveld, Jenny, 16 augustus

Dordrecht

Van der Kris-Kleinendorst, Maria, 30 augustus

Rotterdam-Zuid

Van Stralen, Herman, 23 augustus

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Apeldoorn

Mulder, Marten, priester, 9 juni

Deventer

Groot Hulze, Gerrit-Jan, diaken, 25 augustus

Enschede

Blaauw, Wiebe, diaken, 25 augustus

Hengelo

Van der Weert, Wilhelmus Theodorus, leraar, 25 augustus

Bosch, Christiaan Henrikus Clemens, leraar, 1 september

De Ceunink van Capelle, Humphry Rainier, priester,

25 augustus

Utrecht

Metz, Hendrik Ferdinand, diaken, 28 juli

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Hartog, René Ernst, 30 augustus

Dijkstra, Petrus Christian, 30 augustus

Den Haag

Aarden, Leendert, 20 augustus

Struijk, Marinus Petrus Maria, 20 augustus

Enzlin, Cornelia Jansje, 20 augustus

OVERLEDEN

Leeuwarden

Reitsma, Sjoerd, 9 augustus

AANGEKOMEN
Val Bowlden, Midvale (Utah)
Robert Carter,
Salt Lake City (Utah)
Gary Lynn Cartwright,
Beaver (Utah)
Allen Reed Christensen,
Driggs (Idaho)

Conley Byron Christensen,
Driggs (Idaho)
Dennis Davies,
Rexburg (Idaho)
Kerry E. De Vries,
Murray (Utah)
Richard J. Fife,
Phoenix (Arizona)

Richard S. Guy,
Concord (Californië)
Lynn V. Kirkman,
West Point (Utah)
Edward Pendleton,
Antioch (Californië)
Clinton Reed Grotegut,
Spanish Fork (Utah)

Paul Ross Roper,
Provo (Utah)
David Lee Rowland,
Salt Lake City (Utah)
Dean W. Shelton,
American Fork (Utah)
Craig J. Skidmore,
San Diego (Californië)

**MUTATIES IN GEMEENTEBESTUREN
IN DE MAAND AUGUSTUS 1968**

Appeldoorn —
Henri R. Steenhuizen, gemeentepresident
Mattheus Asmus, eerste raadgever
Arie Storm, gemeentesecretaris
Arnhem —
Isaak M. Looy, gemeentepresident
Frederik B. P. Rentema, eerste raadgever
Cornelius van Geenen, tweede raadgever
Wilhelmus Mathijssen, gemeentesecretaris
Heerlen —
Albert Haan, gemeentepresident
Jan H. van Weerd, eerste raadgever
Bauke H. Roukema, gemeentesecretaris

Randy Fay Taylor,
Ogden (Utah)
Johanna Van der Waal,
Buena Park (Californië)

VERTROKKEN
 Maria Th. A. Bals,
 Den, Haag (Nederland)
 Antonia Copier,
 Salt Lake City (Utah)
 Stephen L. Fowers,
 Ogden (Utah)
 Steven Michael Giles,
 Whittier (California)

Robert Jay Lybbert,
 Ogden (Utah)
 Albert J. van der Meiden,
 Bellflower (California)
 Benson Sloots,
 Ogden (Utah)
 Pieter van der Toelen,
 Salt Lake City (Utah)

Peter Witkamp,
 Salt Lake City (Utah)

Henry en
 Sarah Neerings
 Vallejo (California)

***I*N EEN PUNT
 DES TIJDS
 GESCHIEDT,
 WAT IN GEEN
 JAAR WORDT
 VERWACHT.**

KEIZER FERDINAND I

*Geliefde broeders
 en zusters,*

Daar er veel leden in de Kerk zijn waarvan wij door ons verhaast vertrek geen afscheid kunnen nemen, zijn wij dankbaar om via „DE STER“ enkele woorden te zeggen. Op 13 september zijn wij vertrokken naar Australië, het land waar ik 13 jaar gewoond heb en waar een deel van onze familie woont.

Sinds ons lidmaatschap in de Kerk en ons verblijf in Nederland zijn wij gegroeid in een kennis van de leden der Kerk, en een kennis van het Evangelie als de levenswijze bij uitstek in deze tijd.

Ware het ook niet dat wij weten dat de Kerk in Perth sterk vertegenwoordigd is, dan zouden wij ons afscheid als een onherstelbaar verlies voelen. Echter de Kerk daar is zeer bloeiend met liefst 5 wijken en hun eigen kerkgebouw.

Wij zijn dankbaar voor de gelegenheden om de Kerk te kunnen dienen. Ook in Australië zal er veel te doen zijn.

Tot slot zijn wij dankbaar voor de vele

leden, broeders en zusters der Kerk, die ons moreel ondersteund hebben — en die onze gastheren en gastvrouwen waren. Nogmaals onze diepe dank.

Vanuit ons vertrek zien wij uit naar een spoedig wederzien.

Margriet van Zanten
 Frits Grader

TWEE WEKEN OP ZENDING

Rolf van der Put uit Den Haag vervulde kort geleden een zending van twee weken hier in Nederland. Hij was werkzaam van 28 juli — 14 augustus als collega van broeder Schow in Eindhoven. Daar had hij de gelegenheid om van het zendingswerk te proeven en zijn hemelse Vader te dienen door anderen te helpen. Hij vertelde dat hij waardevolle ervaringen had opgedaan en dat zijn getuigenis bijzonder versterkt was. Na een week in het zendingsveld zei hij het volgende:

De afgelopen week is voor mij één van de mooiste weken van mijn leven geweest. Ik ben mijn hemelse Vader zo dankbaar voor deze kans. Mijn ge-

tuis is heel veel gegroeid. In het bijzonder ben ik dankbaar voor broeder Schow; ik heb veel van hem geleerd en hij is een uitstekende collega... We hebben wel veel succes, vooral in Geldrop, en we hebben één familie, waar ik zeker van voel dat ze gedoopt zullen worden. Ik ben nu ook de belangrijkste studie in de kerfboeken, wat ik nu ook hard aan het doen ben.

President Peter Dalebout, president van de Nederlandse Zending, vertelde dat er meer mogelijkheden zullen zijn voor jonge mensen van de geschikte leeftijd om de vruchten te plukken van dit programma.

OOV - ZOMERKAMPEN 1968

Voor de meesten van ons zal de zomer nog vers in het geheugen liggen en zullen vele herinneringen aan de vakantie het dagelijks werk veraangenamen. Vooral voor die jongelui die in Assen, in Witterzomer, een kampweek hebben doorgebracht zijn de herinneringen van de zomer iets om lang op te teren.

Zoals u weet zijn er dit jaar drie kampweken in het ons langzamerhand bekende kamphuis van het buitencentrum „Witterzomer“ gehouden. In deze weken is er van allerlei gedaan. Van het zwermbad vlak bij ons werd druk gebruik gemaakt. Op het sportveld voor het huis werden sporten en spelen gehouden. Kampvuren werden gehouden in de kampvuurkuil en op het militaire terrein vlak bij de camping. Op de schaarse luis stoelen en vele harde banken werd veel met elkaar gesproken over alles en nog wat. Lessen 's ochtends en 's avonds vaak een spreker, haardvuuravond of film zorgden voor onze geestelijke opbouw. Vooral door de getuigenisvergaderingen waar de Geest des Heren het sterkst aanwezig was, is de getuigenis van het merendeel sterk opgebouwd. Hierdoor voorzien de kampen in één van de allerbelangrijkste taken van de OOV, namelijk het verkrijgen en versterken van een getuigenis. Het is en was veel meer dan een vakantie: het was vaak een geestelijk festijn, doordat wij ondanks de moeilijkheden die er natuurlijk ook wel waren, er toch in slaagden samen een goede geest te bewaren, elkaar op te bouwen en te sterken door onze getuigenis, en inzicht kregen in elkaars problemen en moeilijkheden. Ook stimulerend is het blijde besef dat wij als jongelui door onze gezamenlijke inspanning en samenwerking in een week tijd iets goeds konden presteren, een revue-avond of wat dan ook.

De drie kampen verschilden in leeftijd van de deelnemers, en in opzet. Het eerste kamp, de middelste leeftijdsgroep, had het ter drukste. Aan het eind van de week hebben de deelnemers van dit kamp namelijk een revue-avond voor het hele kampterrein verzorgd. Deze revue

werd opgevoerd in de grote zaal van de camping en er zijn naar schatting ruim 500 vakantiegangers naar komen kijken. Reclame was zelf gemaakt; decors, muziek en kostuums enz. ook. De avond was een groot succes. Van enkele toeschouwers werd de opmerking gehoord dat zij niet geloofden dat dit in één week was ingestudeerd. De volgende weken hoorden wij nog van kinderen van de camping de vraag wanneer wij weer een revue gingen opvoeren. Vooral voor de spelers in het toneelstuk is hier een woord van hulde wel op zijn plaats.

Het tweede kamp herbergde de oudste groep deelnemers. In dit kamp lag de nadruk op creativiteit en ontspanning. Geestelijke opbouw werd vooral bewerkstelligd door de „hike“ met kampvuur en de getuigenisvergadering rond het kampvuur. Een „hike“ is een soort kampeervoetocht, waarbij men bekapt en bezakt de wildernis (hier het militaire oefenterrein en het „Olde Landschap“ van Drente) intrekt en zich dan met zo weinig mogelijk hulpmiddelen tracht te redden. Vuurtjes maken, vlotten bouwen en dergelijke horen hier ook bij. Na de wandeltocht maakte iedereen zijn vuurtje aan en bereide daar zijn of haar maaltijd aan. Daarna werd om een groot gemeenschappelijk kampvuur een getuigenisvergadering gehouden, die de deelnemers zich nog lang zullen heugen.

Dit kamp was ook het kamp van de bezoeken. Verschillende jongelui van het kampterrein kwamen op bezoek, aangeleid door de uitstalling van de „kunstwerken“ die het produkt van de verschillende creatieve perioden waren. Later zijn zij in grotere getale teruggekomen en hebben ze samen met ons een door ons uitgezette speurtocht meegeloopen. Zendingswerk en kamperen blijken dus heel goed samen te kunnen gaan, hetgeen de eerste week ook al gebleken was.

Deze kampweek werd afgesloten met een daverende „Country and Western“ feestavond als culminatie en hoogtepunt van de ontspanningsactiviteiten.

Het derde kamp, met de jongste deel-

nemers, was vooral op ontspanning gericht. Een deel van de jongens was gezamenlijk per fiets naar Assen gekomen. Onderweg kamperend zijn deze jongens in een dag of vijf naar het noorden getrokken; onderweg ontmoeten zij nog even een groep mormoonse jongens uit Amerika die een fietstocht door Europa maakten, en kwamen in de beste stemming, zij het enigszins vermoeid, bij het kamphuis aan.

In deze week werd er heel veel aan sport en spel gedaan, en de roadshows die het hoofddoeldeel van de slotavond zouden vormen, werden onderdeel voor onderdeel voorbereid. Favoriet was het „Stratego“, een spel op de heide, dat het uiterste aan inzicht en uithoudingsvermogen vergde. Daarnaast was zwemmen zoals in alle weken, dé ontspanning.

Tijdens deze week werd de gebruikelijke wandeloriënteringstocht van de camping „Witterzomer“ gehouden, en voor het eerst schreven wij met twee ploegen officieel in. Het resultaat was onverwacht goed: één ploeg werd derde en de andere n. b. eerste, in een veld van 150 equipes! Deze laatste ploeg bestond uit Micha Beuger uit Den Haag, en Diana en Andrea Stoffers uit Groningen. Zij mochten meteen de wisselbeker houden, want er kwam toch een nieuwe.

Na de gezellige roadshowavond en het gebruikelijke afscheid-met-corvee van de zaterdagmorgen van de laatste week, was er dan weer een eind gekomen aan de kampen van de OOV van dit jaar. Wij hebben er in ruime mate van Gods Geest kunnen genieten, onze kennis van het Evangelie kunnen vergroten en vele nieuwe vrienden en vriendinnen op kunnen doen. Gezegend als wij waren met goed weer konden wij het hele programma afwerken en zodoende onze talenten ontwikkelen en vele dingen leren die in de Kerk in het algemeen en in de OOV in het bijzonder van belang zijn.

Al met al een bijzonder opbouwende geestelijke belevenis, waarvan wij hopen nog lang in onze herinnering te morgen genieten.

Richard L. Evans

Het gesproken woord

Wie is de mens dat hij God zou vergeten?

Hoe ver en hoe snel wij ook gevorderd mogen zijn, hoeveel wij ook gedaan of gemaakt hebben, er blijven nog altijd een aantal vragen over die nog niet beantwoord zijn — het is al maar zoeken naar doel, naar betekenis, naar zekerheid. En steeds maar weer bestaat de behoefte aan de eenvoudige hoofdzaken: geluk, gezondheid, geliefden, onze plichten, het fatsoen, verlenen van diensten, oprechtheid. En voeg aan al deze dingen toe nederigheid — de nederigheid die het gevolg is van te weten hoe weinig wij weten van alles wat er te weten is. Wij ontdekken een beetje, wij besturen sommige dingen, soms in zekere mate. Maar de natuur, het weer, de jaargetijden, de tijd, eb en vloed, ouderdom, ziekte, leven en dood, zij doen met ons wat zij willen, ondanks al onze kleine woordjes en wijsheid, in de kleine rollen die wij spelen, en met het nimmer ophoudende zoeken naar waarheid en de uiteindelijke antwoorden. Wie weet hoe twee cellen zich verenigen en delen — sommige om een oog te worden, sommige een tand, en sommige het haar op het hoofd? Wie kan een zaadje maken dat zal groeien of een grasspriet, een worm of een enkele levende cel? Wie kan de vragen beantwoorden die de Heer zoveel eeuwen geleden aan Job heeft gesteld: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Toen . . . al de kinderen Gods juichten? . . . Geef het te kennen, indien gij dit alles weet. . . Waar is de weg, daar het licht woont? . . . Wie (zorgde voor) regen op het land . . . ? Weet gij de verordeningen des hemels? . . . Zult gij het paard sterkte geven? . . . Vliegt de sperwer door uw verstand? . . . Wie heeft de wijsheid in het binnenste gezet?“ 1) Wie heeft het lichaam de kracht gegeven zichzelf te genezen? Wie heeft de dieren instinct gegeven? Wat zouden wij moeten doen indien er geen lente zou komen, indien het zaad niet zou groeien, indien er niets te oogsten zou zijn? De mensen hebben veel gedaan, veel geleerd, veel ontdekt, maar niet genoeg om daarom verwaand te zijn. En alle spitsvondigheid en zelfgenoegzaamheid ten spijt zijn we toch kinderen van een oneindige Vader — met al onze behoeften aan geluk, gezondheid, nederigheid, onze dierbaren, onze plichten, het fatsoen, verlenen van diensten, oprechtheid. En tegenover de klassieke vraag: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt?“ 2) staat nog een andere: Wie is de mens dat hij God zou vergeten?

1) Job 38,39

2) Psalm 8:5